

**Självständigt arbete (examensarbete), 15 hp, för
Förskollärodbildning Utbildningsvetenskap
VT 2017**

Våga fråga, för barnets bästa

En uppsats om pedagogers uppfattningar
om modellen Barnets Bästa för mottagande
av nyanlända barn i förskolan

Jessica Andersson och Frida Wennerberg

Sektionen för hälsa och samhälle eller Sektionen för lärande och miljö

Författare

Jessica Andersson och Frida Wennerberg

Titel

Våga fråga, för barnets bästa

En uppsats om pedagogers uppfattningar om modellen Barnets Bästa för mottagande av nyanlända barn i förskolan

Handledare

Marie Fridberg

Examinator

Elisabeth Porath Sjöo

Abstract

Enligt Rädda Barnen (2016) flydde år 2015 över 30 miljoner barn, tusentals av dem hamnade i Sverige. Samtidigt är vårt land ett utav de länder där segregationen ökar allra mest (Lunneblad, 2013 b). För att stoppa segregationen finns inga snabba lösningar, arbetet måste utföras från grunden. Med anledning av det politiska världsklimatet och det faktum att Sveriges förskolor har och fortsätter att ta emot nyanlända barn genomfördes år 2011-2012 utvecklingsprojektet Barnets Bästa, i Göteborg. Syftet med projektet var att ge stöd till pedagoger som tar emot nyanlända barn (Göteborgs Stad, 2014). Svensk förskola är internationellt känd för att hålla en god kvalitet (Skolinspektionen, 2016) och har en god grund att ta emot nyanlända barn. För att möjliggöra en god integrering behöver dock de handlingsmodeller som finns, däribland Barnets Bästa, utvärderas. Syftet med vår studie var att, utifrån en fenomenografisk ansats, undersöka pedagogers uppfattningar om hur det var att arbeta med modellen Barnets Bästa i förskolans verksamhet. Vidare syftade studien till att undersöka pedagogers uppfattningar om hur modellen Barnets Bästa kunde bidra till att skapa en trygg miljö för nyanlända barn. Genom kvalitativa intervjuer sammanställdes resultatet som bearbetades med hjälp av tidigare forskning och litteratur. Resultatet visade att pedagogerna var nöjda med innehållet i Barnets Bästa och att modellen upplevdes så effektiv att pedagogerna ville utöka användningen av modellen till samtliga barn i verksamheten. Samtidigt uppfattade pedagogerna att arbetet med Barnets Bästa var tidskrävande och svårt att genomföra i praktiken. I diskussionen kopplades resultat samman med teori, forskning, styrdokument och metod.

Ämnesord

Segregation, Förskola, Barnets Bästa, Nyanländ, Pedagog

Förord

Vi vill rikta ett stort Tack till de människor som medverkat i vår studie och därmed gjort uppsatsen möjlig. Tack till intervjupersonerna som så generöst delade med sig av sin tid och sina uppfattningar om modellen Barnets Bästa samt betydelsen av den i förskolans verksamhet. Tack till vår handledare, Marie Fridberg, för din vägledning och uppmuntran till två kontrollfreaks. Ett stort Tack till våra nära och kära som har funnits där längs vägen.

Vårt största Tack riktas till våra familjer, för Ert stora tålamod under tiden för uppsatsskrivandet. För att ni kramat, torkat tårar och skrattat med oss.

Tack Alfred, Milton och Emmie.

Tack Johan, Robin och Emilia.

Det är Ert stöd som fört oss fram!

Innehåll

1. Inledning.....	6
1.1 Syfte.....	7
1.2 Forskningsfrågor.....	7
2. Bakgrund	8
2.1 Begrepps betydelse	8
2.1.1 Pedagog	8
2.1.2 Nyanländ.....	8
2.1.3 Mångkultur	9
2.1.4 Integration.....	9
2.1.5 Interkulturalitet	9
2.2 Sektor utbildning	9
2.3 Barnets Bästa	9
2.3.1 Bakgrund	10
2.3.2 Innehåll	10
2.4 Förskolans uppdrag	12
2.5 Fenomenografi.....	14
3. Metod.....	16
3.1 Val av metod.....	16
3.2 Urval	16
3.3 Genomförande	17
3.3.1 Intervju som metod.....	18
3.3.2 Fenomenografisk analys	19
3.4 Etiska överväganden.....	21
3.5 Metoddiskussion.....	21
4. Resultat	25
4.1 Uppfattningar om Barnets Bästa	25

4.1.1	Våga fråga för barnets bästa	25
4.1.2	En modell för alla barn	27
4.1.3	Vägen till barnen går genom vårdnadshavarna	28
4.1.4	En trygghet för alla i förskolans verksamhet.....	29
4.1.5	En ram som individanpassas	30
4.1.6	Tid.....	31
4.1.7	Det interkulturella mötet.....	32
5.	Analys.....	34
5.1	Innehållet i Barnets Bästa	34
5.2	Betydelsen av Barnets Bästa.....	36
5.3	Resultatet i relation till Barnets Bästa	39
5.4	Sammanfattande analys	42
6.	Diskussion	44
6.1	Resultatdiskussion	44
6.1.1	Samverkan	44
6.1.2	Vägar mot ett bestämt mål.....	45
6.1.3	Interkulturalitet	46
6.1.4	Betydelsen av Barnets Bästa för en trygg framtid.....	47
6.1.5	Tid.....	48
6.1.6	Egna reflektioner	49
6.2	Förslag på fortsatt forskning.....	50
	Referenser.....	51
	Bilaga 1. Informantsbrev	53
	Bilaga 2. Intervjufrågor	54

1. Inledning

Idag drivs många barn på flykt från hem och trygghet. Rädda Barnen (2016) beräknade att under år 2015 flydde 65 miljoner människor, över 30 miljoner av dem barn, för sina liv mot en trygghet någonstans i världen.

Samtidigt som tusentals barn söker skydd i Sverige så är vi, som Lunneblad (2013 b) påpekar, även ett utav de länder där klyftorna mellan människor ökar allra mest. För att stoppa segregationen finns inga snabba lösningar, det är ett arbete som måste utföras tillsammans och från grunden. Halldén (2007) beskriver i sammanhanget förskolan som en mångkulturell och social arena. Verksamheten kan där fungera som en språngbräda in i samhället och bli nyckeln till en god integrering.

Migrationsverket (2015) visar i sin statistik att under år 2015 sökte 162 877 människor asyl i Sverige. Många av dem har gått igenom stora svårigheter på vägen hit. Pedagoger som tar emot barn från dessa familjer måste hitta vägar där alla kan mötas. Vikten av att möta samtliga barn för att nå bästa utveckling understryks av artikel två i Barnkonventionen (Unicef, 1989). Där står det att läsa att alla barn har rätt till ett liv och utveckling efter sina behov och förutsättningar (a.a.).

Svensk förskola är internationellt känd för att hålla en god kvalitet (Skolinspektionen, 2016) och har en god grund att ta emot nyanlända barn. Sverige behöver dock bli bättre på att ta hand om nyanlända barn och där finns ett behov av arbetsmetoder och utvärdering av dessa. I rollen som pedagog i förskolan kan det vara lätt att uppleva en osäkerhet i mötet med nyanlända barn och familjer. Gustavsson och Ödquist Drackner (2016) menar att osäkerhet i mötet med nyanlända familjer kan botten i pedagogers brist av verktyg att möta människor som ofta kommer direkt från traumatiska förhållanden. Skans (2011) påpekar även att språkskillnader kan försvåra den invanda vägen i att mötas i kommunikation.

I förberedelserna kring denna studie har det framkommit att förskolor i två stadsdelar i västra Sverige använder sig av modellen Barnet Bästa. Modellen beskriver hur rektorer och pedagoger ska arbeta med bemötandet av nyanlända familjer och inskolningen av nyanlända barn i förskolans verksamhet. Barnets Bästa är en modell som Sektor utbildning, verksamheten som ansvarar för skola och utbildning inom stadsdelen, har beslutat ska följas av alla förskolor som tar emot nyanlända barn inom stadsdelen.

Tillhörande Barnets Bästa finns ett kartläggningmaterial som vägleder genom de svåra samtal som pedagoger kan ställas inför (Göteborgs Stad, 2014). Vi ställer oss frågan om modellen Barnets Bästa uppfattas vara nyckeln till den trygghet, som flera pedagoger idag efterfrågar i arbetet med nyanlända barn. Eller är det så att modellen Barnets Bästa inte alls upplevs vara en behjälplig modell i förskolan?

Hur modellen Barnets Bästa än uppfattas utav pedagogerna så anser vi att det ligger ett dilemma i själva idén kring att kategorisera en viss grupp av människor och anta att samtliga ur den kategorin har erfart saker som gör att de är i behov av något specifikt.

I denna studie undersöks pedagogers uppfattningar om hur det är att arbeta med modellen Barnets Bästa i förskolans verksamhet. Vidare syftar studien till att undersöka pedagogers uppfattningar om hur modellen Barnets Bästa kan bidra till att skapa en trygg miljö för nyanlända barn. För att nå en förändring och möjliggöra en god integrering i ett land där segregationen är hög behöver uppfattningar från pedagoger som arbetar med olika arbetsmetoder och handlingsmodeller, däribland modellen Barnets Bästa, utvärderas. Ett förändringsarbete i positiv riktning bör starta redan på förskolan vilket understryks av Williams, Sheridan och Pramling Samuelsson (2015). Pedagoger som är trygga i sin yrkesroll kan lättare arbeta för att, så som Läroplanen (Skolverket, 2016 a) påpekar, tillgodose varje individuellt barns behov. Sammanfattningsvis kan det bidra till en bättre förskola och en bättre framtid för alla barn som senare ska växa upp och komma till att forma allas vårt Sverige.

1.1 Syfte

Genom vår studie vill vi undersöka pedagogers uppfattningar om hur det är att arbeta med modellen Barnets Bästa i förskolans verksamhet. Vidare syftar studien till att undersöka pedagogers uppfattningar om hur modellen Barnets Bästa kan bidra till att skapa en trygg miljö för nyanlända barn.

1.2 Forskningsfrågor

Utifrån syftet ställs följande forskningsfrågor:

- Hur uppfattar pedagogerna innehållet i modellen Barnets Bästa?
- Hur uppfattar pedagogerna betydelsen av modellen Barnets Bästa?

2. Bakgrund

Under denna rubrik presenteras tidigare forskning och litteratur som är relevant för syfte och forskningsfrågor. Centrala begrepp som förekommer i uppsatsen presenteras och förklaras. Eftersom ämnet, ur forskningssynpunkt, är relativt nytt finns det tämligen lite aktuell forskning kring området. Det område vi syftar till fokuserar nyanlända barn i förskolan samt hur mottagandet av nyanlända barn och deras familjer bäst bör utformas. I uppsatsen ligger fokus på förskolans uppdrag för att undersöka om modellen Barnets Bästa går att realisera till förskolans kontext. Artiklarna som användes i studien har återfunnits i databasen Summon. De sökord som användes för att hitta artiklarna var nyanlända barn, förskola, integrering och handlingsplan.

2.1 Begrepps betydelse

Under följande rubrik förklaras en rad centrala begrepp som används i uppsatsen. Flertalet av begreppen har olika definitioner och betydelser beroende av sammanhang, precis som Lunneblad (2013 a) understryker. Nedan ges orden den definiering och innebörd som studien syftar till.

2.1.1 Pedagog

Skolverket (2017 b) skriver att förskollärare ansvarar för undervisningen hen bedriver. Utöver förskollärare får det även finnas personal som har erfarenhet eller utbildning som gynnar barnens utveckling och lärande. Skolverket nämner barnskötare som annan personal (a.a.). I denna studie syftar pedagog till förskollärare och barnskötare i förskolans verksamhet. Vi har valt att benämna yrkesrollerna som pedagoger då förskollärares och arbetslagets ansvar beskrivs i Läroplanen (Skolverket, 2016 a).

2.1.2 Nyanländ

Migrationsverket (2015) beskriver en nyanländ person som någon som är mottagen i en kommun och som på grund av flyktinskäl eller andra skyddsskäl har beviljats uppehållstillstånd. Man kan räknas som nyanländ under olika lång tid, flera styrdokument skriver två eller fyra år (Göteborgs Stad, 2014).

2.1.3 Mångkultur

Lunneblad (2013 a) beskriver att skillnaden i vad som anses som mångkultur är annorlunda idag mot vad den var för 40 år sedan. Idag betonas skillnaderna mellan religion, kultur och etnicitet, till skillnad mot tidigare då samhället var mer olikt utifrån utbildning, språk och tillgångar.

2.1.4 Integration

När en person anpassar sig till en annan kultur än den egna, samtidigt som den behåller sin kulturella identitet kallas det för integration. Det är av vikt att inse att alla som lever i det svenska samhället har rätt till att ha kvar sitt modersmål samt sin kultur (Migrationsverket, 2015).

2.1.5 Interkulturalitet

Begreppet interkulturalitet innebär att alla kulturer synliggörs och ses som lika värdefulla. Ingen individ sorteras efter religion, kultur eller etnisk grupp. Alla ses istället som unika personer (Göteborgs Stad, 2014).

2.2 Sektor utbildning

I stadsdelen där studien genomfördes har Sektor utbildning, verksamheten som ansvarar för skola och utbildning inom stadsdelen, fattat ett beslut om hur nyanlända barn ska tas emot i skolan. Detta har sammanställts i ett dokument som beskriver rutiner och riktlinjer för hur arbetet med nyanlända barn ska genomföras. Rutinerna utgår från skolans författning, Skolverkets allmänna råd samt Göteborgs stads riktlinjer för nyanlända barns rätt till en utbildning. Eftersom förskolan inte har något eget dokument har ovanstående myndigheter fastställt att dessa direktiv även gäller för förskolans verksamhet.

I dokumentet står beskrivet att nyanlända barn som kommer till stadsdelen har samma rättigheter till vård, omsorg och skola som alla andra barn i Sverige. Sektor utbildning har fastställt att då nyanlända barn börjar i förskolans verksamhet ska modellen Barnets Bästa användas i mötet med barn och vårdnadshavare.

2.3 Barnets Bästa

Under denna rubrik presenteras två underrubriker vilka beskriver bakgrunden till, och innehållet i, modellen Barnets Bästa.

2.3.1 Bakgrund

År 2011-2012 genomförde Göteborgs universitet och Center för skolutveckling ett utvecklingsprojekt i Göteborg. Projektet mynnade ut i modellen Barnets Bästa med syftet att ge ett stöd till de som i sitt yrke tar emot nyanlända barn i förskolan (Göteborgs Stad, 2014). Projektledaren (Beckman, 2017) beskriver i en intervju att projektet Barnets Bästa genomfördes på grund utav det politiska klimatet i världen. Beckman (2017) tillägger även att det inte fanns mycket skrivet om hur nyanlända barn togs emot kopplat till förskolan, det lilla som fanns riktades mot skolan. Vidare menar hon att pedagoger efterfrågade ett material som de kunde luta sig emot och känna trygghet i. Detta då det av pedagoger uppfattades som ett svårt område (Beckman, 2017).

Den handlingsmodell som projektet mynnade ut i kommer fortsättningsvis i uppsatsen att benämnas som modellen eller Barnets Bästa. I begreppen innefattas den inspirationsskrift och den handledning i kartläggning som blev resultatet av utvecklingsprojektet.

EU:s flyktingfond och SDF Angered gav ekonomiskt stöd till projektet som genomfördes tillsammans med olika förskolor i områden som klassas som mångkulturella (Göteborgs Stad, 2014). I arbetet var även Migrationsverket och enheten för samhällsorientering delaktiga. Modellen som skapades bygger på beprövad erfarenhet och på vetenskaplig forskning (a.a.).

2.3.2 Innehåll

I Barnets Bästa understryks att introduktionen av nyanlända barn är ett stort ansvar och att den första tiden i Sverige är av stor betydelse för framtiden (Göteborgs Stad, 2014). Om introduktionen i förskolan är lyckad kan det ligga till grund för en positiv utveckling och för en god hälsa i framtiden (a.a.).

I modellen beskrivs betydelsen av att pedagoger i förskolan har vetskap om vad barnet har med sig för erfarenheter i det som livet hittills har fört med sig. Erfarenheter som kan vara hur barnet levde tidigare och om hur barnet hamnade i Sverige. Detta är av vikt för att kunna se varje individ och kunna anpassa verksamheten efter dess behov. Vårdnadshavarna har stor kännedom om barnets liv. Därför är vårdnadshavarna av stor betydelse i arbetet med att introducera barnet på förskolan (Göteborgs Stad, 2014). För att göra arbetet med mottagandet av nyanlända barn och familjer så smidigt som möjligt bör även lärarhandledningen för kartläggningssamtalen användas (a.a.).

Kartläggningmaterialet, vilket ger en inblick i barnets liv och dess erfarenheter, framställs som en av de viktigaste delarna i modellen. Detta följs av arbetet med att stärka barnets identitet. Modellen möjliggör nära samtal med vårdnadshavarna, vilket kan stärka samverkan mellan hem och förskola (Göteborgs Stad, 2014).

Genom att använda kartläggningmaterialet kan pedagoger få vägledning i vilka frågor de bör ställa till vårdnadshavarna för att få en tydlig bild av familjens situation (Göteborgs Stad, 2014). Frågorna till vårdnadshavarna är uppdelade i två avsnitt. Den första delen beskriver frågor om hur familjen hade det innan de kom till Sverige. Andra delen av frågorna innefattar hur familjens nuvarande liv och situation ser ut. I beskrivningen av kartläggningssamtalet poängteras vikten av att våga ställa personliga frågor. Allt som skett under barnets levnadstid kan komma att ha inverkan på dess framtid. Det kan handla om något som skapat ett trauma hos barnet. I kartläggningen påpekas det att det traumatiska redan har skett och att det inte blir värre genom att nämna det. Det är för barnets bästa som pedagoger ställer frågorna till vårdnadshavarna. Detta är av betydelse eftersom förskolan ska anpassa verksamheten och ge nyanlända barn samma förutsättningar till lärande och utveckling som vilket annat barn som helst. I modellen beskrivs vidare att kartläggningssamtalet bör äga rum en tid efter inskolningen och delas upp på flera olika tillfällen. Samtalet sker med en ansvarig förskollärare och vid behov, även en tolk (a.a.).

Kartläggningen omfattar en familjekarta och ett familjetråd, vilka är en del av det identitetsstärkande arbete som är av vikt för ett barn (Göteborgs Stad, 2014). Genom denna del av arbetet får pedagoger exempelvis en bild av personer som barnet kanske minns men inte har kontakt med i nuläget. Det kan handla om personer som är kvar i hemlandet, är avlidna eller en förälder som inte längre finns kvar i barnets liv. Dessa personer kan fortfarande behöva en plats i barnets berättelse och frånvaron kan behöva förklaras (a.a.). För att få så tydlig bild som möjligt av barnets familj och släkt är familjekartan av stor fördel att göra tillsammans med vårdnadshavarna.

Vårdnadshavarna beskrivs som en viktig del i syftet för Barnets Bästa, för genom dem kan bilden av barnet förtydligas. Genom att inbjuda till kartläggningssamtal kan vårdnadshavarna liksom få en inblick i verksamheten. Följdaktningen ger samtalet en möjlighet för pedagoger att nå en förståelse för vad vårdnadshavarna har för bild av sitt barn. Vidare ges en förståelse för vad vårdnadshavarna har för förväntningar på

verksamheten och framförallt vad familjen har med sig sedan tidigare i sina liv. Då pedagoger kan behöva stötta barnet i att våga berätta sin historia, vilket kan ske genom många olika uttryckssätt, såsom lek, skapande och sång, är samtalet av betydande vikt.

I modellen understryks relevansen av att de som arbetar i förskolans verksamhet har ett interkulturellt förhållningssätt. Det är av betydelse då förskolans verksamhet ska sträva efter att varje barn får en ökad medvetenhet om sin egen och även andras kulturer. Genom arbetet med att stärka identiteten hos det individuella barnet är det angeläget att se kulturarvet barnet har med sig som en tillgång i gruppen. Ett kulturarv som pedagogerna kan få vetskap om genom samverkan med vårdnadshavarna.

2.4 Förskolans uppdrag

För att möjliggöra för pedagoger att skapa en god introduktion för nyanlända familjer i verksamheten bör förskolans uppdrag tydligt lyftas fram i ljuset. Förskolans verksamhet och Läroplan vilar på en värdegrund och ett förhållningssätt som verksam personal inom förskola och skola ska förhålla sig till (Utbildningsdepartementet, 2010). Allas lika värde, demokrati och jämställdhet är de grundstenar som verksamheten ska bygga på (Skolverket, 2016 a).

I förskolans läroplan (Skolverket, 2016 a) poängteras betydelsen av att se till varje individuellt barns behov och tidigare erfarenheter. Williams, Sheridan och Pramling Samuelsson (2015) skriver att det livslånga lärandet startar i förskolan. Ett lärande vilket Pramling Samuelsson och Asplund Carlsson (2003) hävdar har sin början i att ett barn försöker skapa en förståelse över vad som sker runt dem men även över vad som har skett. För att ett barn ska utvecklas efter sina förutsättningar är det av stor relevans att pedagoger får tid och möjlighet till att se och lyssna till varje barn (Williams, et al., 2015). Ett uttalande som är av vikt då ett barn kan behöva hjälp med att tolka och förstå sin omvärld och på så sätt göra om den till ny kunskap (Pramling Samuelsson & Asplund Carlsson, 2003). Problematiken många pedagoger har i sin yrkesroll är de stora barngrupperna på förskolorna, vilket medför att det blir färre relationer mellan pedagog och barn (Williams, et al., 2015). En problematik som i sin tur kan leda till att ett barn inte utvecklas efter sina optimala förutsättningar (a.a.).

Lunneblad (2013 b) hävdar att förskolan, för många nyanlända familjer är den första kontakten med det svenska samhället. Även Bozarslan (2001) beskriver vikten av

förskolans roll för en nyanländ familj som betydelsefull. Detta då förskolan kan vara den enda dagliga kontakten familjer har med det svenska samhället (a.a.). Beckman (2017) styrker det som Bozarslan (2001) påpekar, då hon menar att förskolan för många nyanlända är den enda kontakten med samhället de har utanför hemmets väggar. I förskolans uppdrag ingår att se till varje individuellt barns behov (Skolverket, 2016 a). Ett behov som vid vissa tillfällen kan vara så som Bozarslan (2001) hävdar, då hon menar att förskolan ibland kan erbjuda struktur i en vardag som annars kan vara turbulent och utan socialt nätverk. En annan synvinkel på förskolans betydelse för nyanlända barn är att den kan agera som en plats där barnet får erfarenheter av det svenska språket och den kultur som finns på förskolan. Barnen får även lov att dela med sig av sin bakgrund till gruppen (Lunneblad, 2013 a). Lunneblads (2013 a) tankar bekräftas av Skolverket (2016 a) samt Halldén (2007) som påpekar att förskolan ska förbereda barnen på att möta ett samhälle som blir allt mer mångkulturellt och internationellt. Detta är något som kan möjliggöras då Halldén (2007) beskriver förskolan som en social arena där barn och vuxna får mötas och dela med sig av sina kunskaper och erfarenheter samt lära av varandra. Vygotskij (1995) menar att en individ aldrig slutar att lära samt att hen utvecklas optimalt i socialt samspel med andra. Ett scenario som kan bli möjligt då pedagoger på förskolan ser varje barns erfarenheter och historia som en tillgång i gruppen (Pramling Samuelsson & Asplund Carlsson, 2003).

Problemet flera pedagoger i förskolan uppfattar är att det inte alltid är lätt att möta nyanlända familjer, som många gånger kommer från traumatiska förhållanden (Gustafsson & Ödquist Drackner, 2016). Lunneblad (2013 b) bekräftar att kulturkrockarna kan vara många och Lunneblad menar vidare, i likhet med Gustafsson och Ödquist Drackner (2016), de traumatiska minnen och upplevelser många nyanlända bär på kan vara svåra för pedagoger att hantera och hjälp kan behövas i form av handledning. Bozarslan (2001) beskriver dock att känslan kring kulturkrockar kan vara den samma för en vårdnadshavare som inte känner till den kultur som råder i det svenska samhället eller på förskolan. Detta kan leda till att en oro skapas då en vårdnadshavare ska lämna sitt barn till en obekant verksamhet där kulturen är främmande (a.a.). För att förebygga den oro som en vårdnadshavare kan känna, menar Markström (2008) att genom ett nära samarbete med hemmet kan ett förtroende byggas mellan hem och förskola. Genom ett nära samarbete med hemmet påpekar Markström (2008) att en väg kan banas för att ett barn ska kunna utvecklas efter sina förutsättningar och behov. Detta då

vårdnadshavare kan ge sin bild av barnet (a.a.). Bunar (2010) menar att vårdnadshavare till nyanlända barn vill, precis som alla andra, att deras barn ska lyckas i livet och nyckeln till det kan vara samverkan mellan hem och förskola. Fortsättningsvis är även samverkan mellan hem och förskola vad som fokuseras i Barnets Bästa (Göteborgs Stad, 2014). Genom modellen får vårdnadshavare möjligheten att bana väg för att en verksamhet ska skapas för barnets bästa (a.a.).

I artikel sex i Barnkonventionen (Unicef, 1989) står att läsa att alla barn har rätt att känna trygghet, utvecklas och lära efter sina förutsättningar och behov. Vidare nämns att leken ska vara en central del av ett barns uppväxt (a.a.). Detta går hand i hand med vad Pramling Samuelsson och Asplund Carlsson (2003) understryker då ett barn lär och utvecklas optimalt genom leken. Författarna menar att genom leken kan ett barn bearbeta tidigare upplevelser, erfarenheter och eventuella trauman (a.a.). Betydelsen av leken är att den alltid berättar en historia om barnet (Göteborgs Stad, 2014). Meningen av närvarande pedagoger är att de i leken kan fånga upp eventuella behov hos barnet i ett tidigt stadiet (Gustafsson & Ödquist Drackner, 2016). En uppfattning Malmström (2006) delar då hon anser att det är av stor betydelse att ett barn får hjälp med att bearbeta ett trauma för att förebygga ohälsa längre fram i livet. Om pedagoger ska få chansen att hjälpa ett barn att bearbeta händelsen eller traumat påpekar Skans (2011) att det är av vikt att pedagoger har vetskap om barnets bakgrund och kultur. För att pedagoger ska få vetskapen om barnets historia är det av betydelse att pedagoger frågar om, samt att vårdnadshavarna informerar om vad som skett (Göteborgs Stad, 2014). Malmström (2006) påpekar dock problematiken som kan finnas i att vårdnadshavarna kan ha svårt att tala om vad som har skett. Ett problem som kan resultera i att vetskapen som pedagoger kunde ha fått från frågorna uteblir (a.a.). Detta kan i det långa loppet påverka barnet och att verksamheten inte anpassas efter hans behov (Malmström, 2006).

2.5 Fenomenografi

Inom kvalitativ analys är fenomenografi ett teoretiskt perspektiv, vilken Larsson (2011) förklarar grundar sig i Martons (2015) tankar. Fenomenografi som metod utmärker sig som passande för att beskriva hur individer uppfattar och förstår fenomen i sin omvärld. Fenomenet i denna studie är pedagogers uppfattningar om hur det är att arbeta med Barnets Bästa i förskolans verksamhet, samt pedagogers uppfattningar om hur Barnets Bästa kan bidra till att skapa en trygg miljö för nyanlända barn. Dahlgren och Johansson

(2014) beskriver att de erfarenheter vi får genom att skapa en förståelse för ett fenomen och vår omvärld lägger grunden för det livslånga lärandet. Ett lärande som pågår från födseln och som ständigt förändras då tolkningar görs om till nya erfarenheter (a.a.). Detta bekräftas av Larsson (2011) som understryker att våra tolkningar görs om till kunskap.

Fenomenografi som metod används för att samla in och analysera data från enskilda individer (Dahlgren & Johansson, 2014). I metoden riktas fokus mot att reflektera över variationen i människors uppfattningar snarare än likheter. Larsson (2011) menar att en uppfattning kring något sitter djupare rotat hos någon än vad en åsikt gör. Med andra ord är en åsikt lättare att ändra än vad en uppfattning är.

Inom fenomenografi är premissen att en uppfattning är att skaffa sig en förståelse för något och att alla människor uppfattar och uttrycker sin omvärld på olika sätt (Dahlgren & Johansson, 2014). Detta kan vara en stor utmaning för någon som vill skaffa sig en uppfattning om hur någon annan förstår sin omvärld. Människor ger antagligen en mängd olika svar kring samma fenomen, vilket Dahlgren och Johansson (2014) beskriver som kvalitativa sätt att se på något. Detta kan sedan ses som de olika kategorier som går att utvinna ur de svar som kommer upp till ytan (Larsson, 2011). Att jämföra de olika kategorierna med fenomenet som undersökts är vad som kallas för utfallsrummet inom fenomenografi (a.a.). Hur väl en individ kan beskriva ett fenomen visar hur pass djup förståelsen är (Dahlgren & Johansson, 2014).

3. Metod

Under denna rubrik beskrivs metoden för studien. Här följer en beskrivning till varför metoden valdes samt vilka krav det ställer på oss som forskare. Målgruppen som studien riktades mot, samt hur studien genomfördes redogörs. De etiska ställningstaganden som studiens deltagare skyddas av beskrivs och förklaras. I texten diskuteras och beskrivs generaliserbarhet, validitet och reliabilitet samt hur det insamlade materialet bearbetades inför en analys. Slutligen presenteras en metoddiskussion där val av metod, samt om det fanns något som påverkade slutresultatet, diskuteras.

3.1 Val av metod

Studien utfördes genom kvalitativ metod där pedagoger intervjuades. Larsson (2011) menar att god forskning innebär att metoden ses som ett hjälpsamt verktyg för att få kunskap om det forskningsområde som valts. Den valda metoden möjliggjorde att komma mer in på djupet i hur pedagoger uppfattar innehållet i samt betydelsen av Barnets Bästa. Detta till skillnad mot vad en kvantitativ metod som exempelvis en enkätundersökning hade kunnat göra. Denscombe (2014) beskriver att kvalitativ metod kan ge svar på uppfattningar kring olika sammanhang eller ting. Vidare beskriver Larsson (2011) att kvalitativ metod innebär att beskriva egenskaperna hos ett fenomen. Den kvalitativa metodens centrala del är att man försöker hitta olika kategorier eller modeller som ger den närmast korrekta bilden av ett fenomen (a.a.). Larsson (2011) beskriver att data kan vara resultat av till exempel observationer, bilder, brev, intervjuer eller en kombination av dessa.

3.2 Urval

Studien genomfördes i ett utav de två mångkulturella stadsdelar i Västra Sverige, där Barnets Bästa används och där flera nyanlända barn var inskrivna. Pedagoger från den stadsdel som inte medverkat i vår studie, avböjde deltagande på grund av tidsbrist. Då vi valde en tidskrävande bearbetningsmetod, transkribering, samt med hänsyn till tidsrymden för studien valde vi att begränsa urvalet av respondenter. I studien deltog totalt sju pedagoger från fem olika förskolor. I vår studie valde vi att göra ett subjektivt urval (Denscombe, 2014). Respondenterna valdes ut med hänsyn till dessa personers kännedom och erfarenhet av Barnets Bästa. Tre utav respondenterna ingick i ett arbetslag, dessa

intervjuades i grupp. Utöver dessa intervjuades fyra enskilda pedagoger från fyra olika förskolor. Dessa intervjuades en och en. Sex av dessa valdes ut efter kontakt med rektorer som bekräftade att de aktivt arbetar med Barnets Bästa och har gjort det en tid tillbaka. Den sjunde pedagogen tillfrågades efter rekommendationer från projektledare för Barnets Bästa. Vi är medvetna om att det kan ha medfört en risk för bias i resultatet då pedagogen som rekommenderades från projektledaren har en stark koppling till Barnets Bästa. Vi valde ändå att intervjua henne då hennes kunskap och erfarenhet kring modellen är omfattande, vilket vi anser överväger risken för bias.

3.3 Genomförande

De första kontakterna med olika förskolor skedde genom telefon- och mailkontakt, via rektorer inom stadsdelen. Syftet var att få vetskap om vilka pedagoger som arbetade med modellen i förskolans verksamhet. Telefonkontakt togs även med projektledaren till Barnets Bästa för att skaffa oss en fördjupad kunskap om själva modellen och för pedagogernas uppfattningar om denna. De rektorer som delgav att pedagogerna arbetade med Barnets Bästa fick genom mailkontakt information som upplyste om studiens innebörd, samt de frågor intervjun utgick från. Frågorna för intervjun bifogades för att respondenterna skulle kunna förbereda sig för intervjun och för att vi önskade så uttömmande svar som möjligt. Efter tillåtelse och rekommendation från rektorer och projektledare kontaktades den avdelning eller de pedagoger som var aktuella för en intervju. För att få en djupare förståelse för Barnets Bästa, samt för pedagogernas uppfattningar, valde vi även att intervjua projektledaren som var ansvarig för att utarbeta modellen. Intervjuerna ägde rum på respondenternas arbetsplats under arbetstid, vilket var tidssparande för respondenterna. Fortsättningsvis kan det vara en trygghet att delta i en intervju på en plats som är bekant för respondenten (Stukát, 2011).

I studiens uppstart valde vi att genomföra en pilotundersökning för att testa våra intervjufrågor. Pilotundersökningen genomfördes på en förskola i ett mångkulturellt område, som vi inte har någon personlig koppling till.

I intervjuerna var vi båda delaktiga eftersom människor fokuserar på, samt uppfattar, fenomen olika (Stukát, 2011). På så sätt kunde vi även ställa passande följdfrågor tillsammans. Vi eftersträvade att få en mer exakt och återgivande data, därför valde vi att dokumentera intervjuerna genom ljudupptagning med diktafon (Denscombe, 2014).

3.3.1 Intervju som metod

Vi valde att genomföra kvalitativa, semistrukturerade intervjuer. På så sätt tydliggjordes pedagogernas uppfattningar om innehållet i samt betydelsen av Barnets Bästa, vilket enligt Larsson (2011) är typiskt för en fenomenografisk ansats. Validiteten och reliabiliteten i kvalitativa intervjuer kan, som Magne Holme och Krohn Solvang (2012) påpekar, mötas med långt större skepsis än vid kvantitativa tillvägagångssätt. Beskrivningarna blir subjektiva och tolkningsbara då dessa baseras på respondenternas uppfattningar (a.a.). Vidare kan även generaliserbarheten ifrågasättas vid en studie med intervju som tillvägagångssätt (Stukát, 2011). Som Stukát (2011) beskriver kan detta ske, då de som intervjuats är för få till antal, då svaren tolkas av den som intervjuas på ett specifikt sätt eller att urvalet inte representerar den grupp som undersökningen berör.

Magne Holme och Krohn Solvang (2012) menar att styrkan i en semistrukturerad intervju ligger i att forskaren utövar den minsta styrningen av respondenterna. Då vi hade för avsikt att styra respondenterna i en så liten utsträckning som möjligt användes inte standardiserade frågeformulär, som Stukát (2011) menar påverkar respondenterna i en viss riktning. Vi valde istället att använda en manual som såg till att de frågor som ställdes genererade i svar som täckte de område syftet efterfrågade. Manualen medförde att samtalet blev följsamt på ett annat sätt än vad samtalet kan bli vid en strukturerad intervju. I en strukturerad intervju är ordningen på frågorna förutbestämt (a.a.). Vidare gavs även fördelen, att så som Denscombe (2014) påpekar, ställa fördjupande följdfrågor. Genom att följa manualen och utföra semistrukturerade intervjuer försäkrades, så långt det var möjligt, att svaren som kom upp till ytan var ett resultat av respondenternas egna uppfattningar. Larsson (2011) menar att vikten i en fenomenografisk intervju är att ringa in uppfattningarna hos samtliga respondenter. Hur många respondenter som har en viss uppfattning eller hur ofta de säger den är inte relevant, alla uppfattningar som kommer upp till ytan är av lika stor vikt (a.a.).

Stukát (2011) menar att semistrukturerade intervjuer kan vara svåra att genomföra med allt för många respondenter samtidigt. Av den anledningen valde vi att inte genomföra intervjuerna med fler än tre pedagoger åt gången. Fördelen med en gruppintervju är att respondenterna kan finna stöttning i varandra (a.a.). Nackdelen med en gruppintervju är att alla åsikter kanske inte kommer fram, då ett ämne kan vara känsligt att prata inför andra om (Denscombe, 2014). Fördelen med enskilda intervjuer är att det kan vara lättare

att få sanningsenliga svar eftersom respondenten ofta känner sig mer anonym (a.a.). Enligt Stukát (2011) är en nackdel med enskilda intervjuer att maktbalansen blir tyngre för de som intervjuar och att respondenten kan uppleva ett underläge. För att få så uttömmande svar som möjligt valde vi båda tillvägagångssätt i vår studie.

3.3.2 Fenomenografisk analys

För att möjliggöra för en fenomenografisk analys beskriver Dahlgren och Johansson (2014) de sju steg som en forskare bör ha i beaktning. Första steget som författarna tar upp är vikten av att bekanta sig med det transkriberade materialet, vilket är lättast att göra om texten är utskriven på papper (a.a.). Nästa steg blir som författarna förklarar att påbörja analysen av materialet genom att försöka urskilja de mest viktiga uttalanden, kondensation (Dahlgren & Johansson, 2014). Detta kan göras genom att klippa ut de delar av intervjun som det berör. I momentet med att klippa ut de delar en forskare anser sig vilja ha kan det visa sig att många utklipp sker, dock ska de alla beröra det fenomen som undersöks. Det tredje steget som sker är att göra en jämförelse mellan de utklippta delarna för att hitta skillnader och likheter. Inom fenomenografien är det av vikt att hitta variationen eller skillnaderna mellan olika uppfattningar kring ett fenomen. För att det ska vara möjligt är det väsentligt att även reflektera kring de likheter som finns (a.a.). Dahlgren och Johansson (2014) beskriver det fjärde steget, grupperingen. I grupperingen delas de likheter och skillnader som funnits in i olika grupper som forskaren försöker att härröra till varandra. Steg fem i modellen är att försöka se likheterna i de olika grupperna, alltså att kategorierna artikuleras (Dahlgren & Johansson, 2014). Utmaningen för forskaren kan bli att veta var gränsen ska dras mellan de olika uppfattningarna kring ett fenomen. Vilket med andra ord kan vara att veta hur mycket som ska rymmas inom en kategori, innan en ny ska skapas. Ett naturligt steg blir sedan det sjätte, att namnge de olika kategorierna. Det är ett viktigt steg då det är det mest utmärkande i materialet som framkommit (a.a.). Den sjunde fasen, som är den kontrastiva fasen, beskriver Dahlgren och Johansson (2014) som den fas då forskaren granskar alla utklipp och ser om de passar in under fler kategorier än en. Detta kan innebära att flera kategorier bakas ihop och blir färre till antalet. Relevansen är att en kategori är uttömmande på all information (a.a.).

Materialet vi fick in från vår intervju valde vi att transkribera och skriva ut. Därefter läste vi genom materialet flertalet gånger för att leta efter likheter och skillnader i uppfattningarna om innehållet i samt betydelsen av Barnets Bästa. Dessa ringades sedan

in i olika kategorier med hjälp av att vi färgkodade det transkriberade materialet för att kunna sortera in respondenternas uppfattningar i olika fack. I vår fenomenografiska analys låg fokus på skillnader i uppfattningar, men då uppfattningarna som framkom i resultatet delades av samtliga var variationen i uppfattningar inte så stor mellan respondenterna. Den variation som uppkom i uppfattningar var gällande tid. Nästan alla pedagoger ansåg att tiden för att verkställa arbetet med modellen inte räckte i praktiken, dock ansåg en utav pedagogerna att tiden räckte om man som pedagog prioriterade arbetet med modellen.

Många av svaren liknade varandra vilket medförde att vi kunde baka ihop flera rubriker till en. De olika kategorierna valde vi sedan att analysera i förhållande till Barnets Bästa. Sammanfattningsvis så följde vi de sju steg som ofta används inom en fenomenografisk analys (Dahlgren & Johansson, 2014). Vi har valt att namnge de olika kategorierna till: ”Våga fråga för barnets bästa”, ”En modell för alla barn”, ”Vägen till barnen går genom vårdnadshavarna”, ”En trygghet för alla i förskolans verksamhet”, ”En ram som individanpassas”, ”Tid” och slutligen, ”Det interkulturella mötet”.

Vi inser och är medvetna om att innehållet i våra kategorier tenderar att gå ihop samt att det finns täta kopplingar mellan de olika rubrikkategorierna. Ett tydligt exempel på detta är i rubrikerna ”En trygghet för alla i förskolans verksamhet” och ”Vägen till barnen går genom vårdnadshavarna”. I den sistnämnda kategorin nämns trygghet men vi valde ändå att lägga det under kategorin ”Vägen till barnen går genom vårdnadshavarna”, eftersom tryggheten som pedagogerna där talade om syftades just till vårdnadshavarna. Vi inser och hade alltså valet att lägga den delen under kategorin ”En trygghet för alla i förskolans verksamhet”. Vi anser dock att bilden av respondenternas svar blev tydligare när vi placerade den delen under den rubrik som tryggheten syftade till i sammanhanget, alltså ”Vägen till barnen går genom vårdnadshavarna”.

Fortsättningsvis har vi, efter övervägande, valt rubriken ”Vägen till barnen går genom vårdnadshavarna” då vi anser att innehållet i texten speglar titeln. Vi är medvetna om att det också är tvärtom, som vi även nämner i texten under rubriken, att vägen till vårdnadshavarna går genom barnen. Respondenterna menar att anledningen till att de lägger så stort fokus vid vårdnadshavarna är för att få en tydligare bild av barnet, därför valde vi rubriken ”Vägen till barnen går genom vårdnadshavarna”.

3.4 Etiska överväganden

I vår studie finns forskningsetiska ställningstaganden att ta hänsyn till. Denscombe (2014) beskriver dessa genom att vi som genomfört undersökningen ska respektera deltagarnas värdighet och rättigheter. Vetenskapsrådet (2002) bekräftar vad Denscombe (2014) påpekar genom att understryka att det finns fyra forskningsetiska principer en forskare bör ha i åtanke. Dessa är informationskravet, samtyckeskravet, konfidentialitetskravet och nyttjandekravet (Vetenskapsrådet, 2002).

Deltagarna i vår studie medverkade efter egen vilja där de gett ett informerat samtycke till att de deltog i undersökningen (Denscombe, 2014). Detta möjliggjordes först då vi presenterade vilka vi var samt informerade om forskningens syfte, innebörd och metod, *informationskravet* (Vetenskapsrådet, 2002). Det var av vikt att respondenterna var medvetna om vad vi förväntade oss av dem. Respondenternas vetskap om att de när som helst kunde avbryta sitt deltagande var också av relevans, *samtyckeskravet* (a.a.). I vår studie hanterades och förvarades insamlat material på ett vis så att ingen utomstående kunde ta del av det, *konfidentialitetskravet* (Vetenskapsrådet, 2002). Följdaktningen innebär det att det i vår studie inte är möjligt att information från respondenterna går att härröra till vem som har sagt vad. I vår studie var vi öppna med att vi genomförde undersökningen samt att vi samlade in information endast i syfte för vår forskning, *nyttjandekravet* (Vetenskapsrådet, 2002).

3.5 Metoddiskussion

Vi valde att använda kvalitativa intervjuer som tillvägagångssätt. Metoden i sig inbjuder till att komma mer in på djupet i de frågor som ställs kring ett specifikt fenomen, vilket enligt Denscombe (2014) är en karaktär för metoden. Larsson (2011) menar att en kvalitativ metod inbjuder till att karaktärisera något. Vi ville karaktärisera de likheter och skillnader i uppfattningar pedagogerna hade kring Barnets Bästa. Vi ansåg därför att en fenomenografisk ansats passade bäst för studien då vårt syfte var att undersöka hur modellen uppfattas av pedagoger som arbetar med modellen i förskolans verksamhet. Intervjuerna hade en semistrukturerad karaktär, vilket Stukát (2011) menar är ett tillvägagångssätt där frågorna i mallen inte behöver följas strikt. Vi uppskattade detta då samtalet flöt mer naturligt och vi kunde ta tillvara på möjligheten att ställa fördjupande följdfrågor. Magne Holme och Krohn Solvang (2012) beskriver styrkan i en

semistrukturerad intervju med att pedagogerna styrs så lite som möjligt av personen som intervjuar då frågorna inte följer en speciell ordning. Vi upplevde detta som positivt då pedagogerna på ett uttömmande vis delgav de uppfattningar de hade. Stukát (2011) menar att metoden ställer höga krav på den som intervjuar, vilket vi håller med om. För att kunna genomföra en intervju på bästa sätt är det av vikt att kunna lyssna till, samt visa intresse, för vad som sägs (Denscombe, 2014). Detta anser vi att vi uppfyllde på ett bra sätt. Genom våra intervjuer upplevde vi relativt snabbt att det var svårt att hålla pedagogerna till ämnet. Detta utmanades oss i att ställa kompletterande följdfrågor så att svaren föll inom ramen för vårt syfte.

Denscombe (2014) framhåller vikten av att genomföra en pilotundersökning för att testa frågorna innan studies start. En pilotundersökning möjliggör att testa frågorna så att de ger svaren som krävs för studien (a.a.). Vidare påpekar Denscombe (2014) att trots att en pilotstudie kan vara tidskrävande att genomföra kan den spara tid i slutändan. Forskaren kan på så sätt försäkra sig om det inte dyker upp några icke önskvärda överraskningar när den riktiga studien tar sin start (a.a.). Vi anser att pilotundersökningen gav oss en trygghet i vetenskapen om att våra frågor täckte vårt syfte.

Vi valde att genomföra en utav intervjuerna i grupp med tre närvarande pedagoger som utgjorde ett arbetslag på förskolan. Resterande intervjuer utfördes en och en med fyra olika pedagoger. Vi upplevde gruppintervjun som positiv, då pedagogerna kunde fylla i varandras svar och på så sätt gav det en djupare förståelse för deras uppfattningar. En nackdel som finns med intervjuer med flera pedagoger är att det kan finnas risk för att en respondent styr samtalet och alla inte kommer till tals eller att viktig information hålls inne (Stukát, 2011). Detta försökte vi balansera genom att ibland fördela ordet mellan respondenterna. Fördelen med enskilda intervjuer är att det kan vara lättare att få sanningsenliga svar om känsliga ämnen, då respondenten ofta känner sig mer anonym i sina svar (a.a.). Enligt Stukát (2011) är en nackdel med enskilda intervjuer att maktbalansen blir tyngre hos de som intervjuar och att respondenten kan uppleva ett underläge. Vi anser att vi kompenserade detta genom att, vid de enskilda intervjuerna, var det en av oss som hade huvudansvaret att hålla i intervjuerna. Den andra inflikade endast med följdfrågor. En annan nackdel vi upplevde var att det var svårare att få uttömmande svar från enskilda pedagoger då det enbart var en persons uppfattning. Genom våra

intervjuer reflekterade vi ständigt över att alla svar var av vikt, vilket även Larsson (2011) understryker som en väsentlig del vid en fenomenografisk intervju.

Vi valde att dokumentera våra intervjuer med hjälp av en diktafon. Denscombe (2014) beskriver att det underlättar vid bearbetningen av materialet. Fördelen med att använda en diktafon är att det är smidigt att kunna gå tillbaka i inspelningen vid transkriberingen av intervjuerna. Fördelen med att transkribera intervjumaterialet är att det ger en tydlig bild av en intervju då varje ord, paus och händelse skrivs ned ordagrant (Stukát, 2011). En nackdel med bearbetningsmetoden är att den är tidskrävande då det sker och sägs mycket under en intervju (a.a.). Vi valde att transkribera och skriva ut allt material, för att vara säkra på att inte missa något viktigt för studien. Vi anser att det stärker validiteten och reliabiliteten i vår studie, då vi reflekterade över att vi verkligen undersökte det vi hade som avsikt att studera. På grund av en tidskrävande bearbetningsmetod gjorde vi ett medvetet val till att begränsa antalet pedagoger. För att komma i kontakt med pedagoger som arbetar med Barnets Bästa valde vi att först kontakta förskolechefer i den stadsdel vi valde att studien skulle äga rum. De pedagoger vi träffade har sedan projektet genomfördes aktivt arbetat med Barnets Bästa, vilket stärker validiteten i deras uppfattningar och på så sätt ökar det reliabiliteten i studien (Stukát, 2011). Stukát (2011) menar att pedagoger som blir intervjuade på en plats som för dem är bekant ofta upplever en trygghet i det. Vi valde därför att genomföra intervjuerna på pedagogernas arbetsplats, under deras arbetstid.

Att vi genomförde en fenomenografisk analys innebar att vi efter transkriberingen av vårt material läste genom det flertalet gånger. Det medförde att vi kunde ta fram likheter och skillnader från pedagogernas svar i olika kategorier, så som Dahlgren och Johansson (2014) beskriver är av vikt för att uppfattningar kring fenomen ska komma upp till ytan. I arbetet med vår studie ställdes vi inför det faktum att respondenternas uppfattningar kring Barnets Bästa var övervägande positiva samt att variationen i uppfattningar var liten då respondenterna till största del var enade i uppfattningarna. Variationen som uppkom i uppfattningarna handlade om tid då en pedagog menade att arbetet med modellen handlar om prioriteringar. Vidare kan det medföra att resultatet kan vara svårare att analysera och diskutera, då det är pedagogernas faktiska uppfattningar som redovisas. Med hjälp av litteratur och forskning skrev vi fram svaret på studiens syfte och frågeställning.

Vi är medvetna om att generaliserbarheten är möjlig att ifrågasätta då tidsramen begränsade urvalet av pedagoger. Vi har vetskapen om att det är svårt att fastställa en generaliserbarhet efter sju pedagogers uppfattningar från en stadsdel. Med det i beaktning väljer vi att inte generalisera materialet, då vi anser det krävs en större studie för att göra detta. Vi anser dock att resultatet kan ge en riktning som gäller för samtliga förskolor inom stadsdelen som använder Barnets Bästa, och vidare en information som kan vara till nytta för alla förskolor i Sverige. En tyngd kan även läggas vid tillförlitligheten då pedagogerna har arbetat med modellen sedan projektet genomfördes och har därför en bred erfarenhet av arbetet med Barnets Bästa.

Innan intervjuerna ägde rum valde vi att maila ett informationsbrev som förklarade vilka vi var och syftet med studien samt de etiska principer som pedagogerna skyddas av. Det innebar att vi följde de etiska överväganden som Vetenskapsrådet (2002) och Denscombe (2014) understryker att vi som forskare måste ha i beaktning. I samma mail bifogade vi intervjufrågorna för att respondenterna skulle kunna förbereda sig för intervjun samt för att vi skulle få så uttömmande svar som möjligt.

4. Resultat

Under denna rubrik skrivs resultatet från vårt empiriska material fram. Resultatet beskrivs utan egna värderingar från oss som författar uppsatsen precis som Stukát (2011) menar är väsentligt för att läsaren ska få en tydlig bild av vad som framkommit i en undersökning. Följdaktningen benämns respondenterna i texten som pedagog, pedagogerna eller med fiktiva namn, så som Vetenskapsrådet (2002) menar är av vikt för att inte röja identiteten på deltagarna. Vi som författar denna uppsats anser även att texten blir mer lättläst med fiktiva namn istället för en siffra. Kontinuerligt tydliggörs delar av texten med citat tagna från pedagogerna, vilket Stukát (2011) anser är en bra teknik i en kvalitativ undersökning. Utifrån resultatet från våra utförda intervjuer har vi kategoriserat fram pedagogernas uppfattningar till sju kategorier. Dessa är följande: ”Våga fråga”, ”En modell för alla barn”, ”Vägen till barnen går genom vårdnadshavarna”, ”En trygghet för alla i förskolans verksamhet”, ”En ram som individanpassas”, ”Tid” och avslutningsvis ”Det interkulturella mötet”, vilka beskrivs under varsin rubrik.

4.1 Uppfattningar om Barnets Bästa

Under denna rubrik följer pedagogernas uppfattningar om innehållet i samt betydelsen av Barnets Bästa. Uppfattningarna presenteras under de sju kategorier vi lyft fram från pedagogernas intervjusvar.

4.1.1 Våga fråga för barnets bästa

Pedagogerna betonar vikten av frågorna i Barnets Bästa. Pedagogerna beskriver att frågorna hjälper till att kartlägga barnets liv utanför förskolan. Vidare menar pedagogerna att frågorna i modellen hjälper dem att se barnets kontaktnät. Frågorna kan dessutom ge information om barnet varit med om något traumatiskt som bör tas hänsyn till. I det stora hela hjälper frågorna pedagogerna att se de barn som de har framför sig. Detta möjliggör att verksamheten kan anpassas till det bästa utifrån informationen de fått. Frågorna garanterar inte svar, det ger en möjlighet till kännedom om barnet. En kunskap som kan vara värdefull för barnets bästa, samt kan vara av betydelse för det fortlöpande arbetet med föräldrarna och för anpassning av verksamheten.

[...] så tänker man på den här tjejen då. Vi har ju ingen aning om vad hon har varit med om egentligen, för det samtalet har vi inte haft ännu. Samtidigt är hon så positiv och glad men [...] har man det samtalet så kan det plötsligt komma upp massa saker som hänt. Man vet liksom aldrig, innan man frågat (Kim).

En pedagog betonar vikten av att vara medveten om att det kan vara svårt att börja använda modellen. Hon beskriver att arbetet med Barnets Bästa inte gör hennes arbete lättare, men det gör att hon utför sitt uppdrag bättre. Genom att ställa mer ingående frågor kan man också förvänta sig mer ingående svar, vilka kan upplevas svårt att hantera.

Som pedagog måste du ju vara medveten om att börjar du använda materialet [...] så får du ju ta konsekvenserna [...] det är det bästa för barnet, men kanske inte det lättaste för dig [...] det kanske är tuffare men du får kännedom om något som du inte hade fått kännedom om annars (Karin).

Ingrid delar Karins uppfattning och menar att det som kan komma till ytan när man använder sig av frågorna i modellen kan vara svåra att hantera, men det är barnets och familjens verklighet.

[...] vid svåra händelser så brukar jag säga, jag kan inte förstå vad du har varit med om, men jag känner med dig (Ingrid).

Farah understryker att frågorna är viktiga att ställa, även om barnen inte just nu visar några reaktioner på det som skett. Hon anser att informationen är viktig eftersom reaktionen från barnen kan komma i efterhand.

[...] vi kan se någon som är glad och trygg och så kommer det sedan, det kan komma efter ett år när de slappnar av. Ingenting är ett avslutat kapitel (Farah).

Pedagogerna anser att det i Barnets Bästa väl beskrivs hur trauman kan påverka barnen. Att reaktioner kan komma i efterhand är något som pedagoger måste vara beredda på, anser flera av pedagogerna. Fatima berättar att det är lätt att föräldrarna tror att barnen inte är medvetna om vad som har skett tidigare i livet. Händelser kan påverka barnet omedvetet. Därför är det, enligt Farah och Fatima, av stor vikt att pedagoger ställer frågor som ger dem svar så att pedagoger i tidigast möjliga stadiet kan hjälpa dessa barn att bearbeta det som skett. Farah anser att ju tidigare pedagoger upptäcker ett eventuellt trauma som ett barn varit med om, desto bättre hjälp kan erbjudas till barnet. Fatima upplever att det stundtals kan vara svårt att upptäcka att ett barn bär på ett trauma eftersom ett barn snabbt anpassar sig till den kultur som råder på förskolan.

[...] barn anpassar sig till den miljö som de är en del av (Fatima).

Farah beskriver att modellen har hjälpt henne att förstå att ett problem inte blir större för att man som pedagog för upp det till ytan. Hon berättar att en psykolog i Barnets Bästa understryker vikten av att våga fråga och att man som pedagog inte gör problemet större för att man talar om det. Farah berättar vidare att även om det finns föräldrar som inte har velat gå in på eventuella familjeproblem eller trauman så kan frågan bearbetas hos

föräldrarna. Det innebär att ibland kan föräldrarna komma efter en tids bearbetning och vilja tala om händelsen.

Pedagogerna upplever att språkskillnader kan försvåra mötena. De berättar att de har tillgång till tolk men försöker ofta lösa det själva genom att använda pedagoger som talar samma språk eller genom att använda sitt kroppsspråk.

Sammanfattningsvis visar resultatet att pedagogerna uppfattar att modellen hjälper pedagogerna att kartlägga barnets liv och kontaktnät. Vidare visar resultatet att de svar pedagogerna får från frågorna möjliggör att hjälpa barnet att bearbeta ett trauma. Pedagogerna påpekar vikten av att våga fråga, även om det är svårt.

4.1.2 En modell för alla barn

En del utav pedagogerna talar om betydelsen av att använda Barnets Bästa som modell till alla barn, oavsett ursprung, i förskolans verksamhet. Karin understryker att modellen inte endast används då pedagogerna misstänker att barnet har traumatiserats. För att upptäcka, fånga upp och möta de barn som på något sätt traumatiserats är dock frågorna ett måste. Två utav pedagogerna beskriver att de haft flera barn som sett glada och harmoniska ut men det säger egentligen ingenting om hur barnen mår, eftersom reaktioner av eventuella trauman kan komma efter en tids lugn och ro. Det syns inte utanpå, det känns inuti menar pedagogerna.

[...] Nu ser man en lycklig tjej på ytan men vi har ju ingen aning om vad som finns här inne, det vet man ju inte (Kim).

En utav pedagogerna berättar att Barnets Bästa är en modell där frågor, speciellt riktat mot föräldrar, fokuseras för att pedagoger i förskolans verksamhet ska få information om de barn som verksamheten skall kretsa kring.

[...] Vi får barn och familjer där allting är okej, men vi måste ju veta det (Ingrid).

Ingrid menar vidare att det inte endast finns olika kulturer härsprungna från olika länder. Varje familj bär med sig en egen kultur och det finns olika kulturer från olika delar av Sverige. Hon menar att ingen familj är ett oskrivet blad, alla bär med sig sin historia och varje familj bär med sig sin egen familjekultur.

Farah berättar om att det i dagens Sverige finns många olika familjekonstellationer, inte enbart mamma, pappa och barn så som det ofta såg ut förr. Skilsmässor har också blivit mer vanligt, vilket Farah påpekar inte alltid är lätt för barnen. I det sammanhanget är

också modellen av stor vikt. Pedagogerna beskriver att de använder frågorna som en ram för att sedan anpassa frågorna till den familj de möter. Frågorna och svaren kommuniceras framför allt under inskolningssamtal och utvecklingssamtal men följer egentligen familjerna under hela vistelsetiden som barnen är inskrivna på förskolan. Pedagogerna uppfattar att frågorna i modellen hjälper dem att få en bra relation till alla föräldrar vilket möjliggör att de kan se barnen de har framför sig bättre.

[...] Barnets Bästa hjälper framför allt till att få en bra relation med alla föräldrar, också svenska föräldrar. Även om modellen är mycket bra när man får föräldrar med annan bakgrund, det är självklart (Karin).

Resultatet visar sammanfattningsvis att pedagogerna uppfattar att modellen kan användas för alla barn i verksamheten. Pedagogerna uttrycker att många barn idag, inte enbart nyanlända, bär på upplevelser som kan vara av vikt för pedagogerna att ha vetskap om.

4.1.3 Vägen till barnen går genom vårdnadshavarna

Pedagogerna uppfattar att Barnets Bästa riktar sig mycket mot föräldrarna men understryker att fokus ligger på barnen. Det handlar om mötet med familjen. För att få bästa möjliga bild av barnet som pedagoger har framför sig är det av värde att få en god relation till föräldrarna. Ingrid förtydligar vikten av samverkan med att det är av största vikt att pedagoger är öppna och vågar ställa frågorna i syfte att se varje barn och familj som pedagoger har framför sig. Familjen påverkar barnet i allra högst grad så det är underligt att inte mer tid läggs på familjerna, menar Ingrid.

Karin tycker att pedagoger inom förskolans värld ofta talar om uppdraget de har, i att vara där för barnen och därför inte lägga så stor vikt vid föräldrarna. Hon understryker att för att nå fram till barnen är mötet med föräldrarna av största vikt. Det är lika viktigt som att möta barnen, menar Karin. Hon menar att ett gott samarbete mellan förskola och hem är det som krävs för att nå barnets bästa.

[...] vårt intresse ligger i att få kunskap om barnet, genom föräldrarna (Kim).

Karin menar att man ofta säger att om föräldrarna är trygga så är också barnen det. Hon påpekar dock att det även kan vara åt andra hållet. Hon beskriver föräldrar, som av pedagogerna upplevts, osäkra men där barnen har kommit hem och glatt berättat om verksamheten och pedagogerna där. Det viktigaste för nästan alla föräldrar är att barnen har det bra på förskolan, att det känns tryggt och att barnen mår bra. Karin och hennes kollegor upplever att om barnen kommer hem från en trygg verksamhet och berättar om

den för föräldrarna genererar det i trygga barn och i det långa loppet även trygga föräldrar. Pedagogerna påpekar att det handlar om möten och en god kommunikation.

Att sätta upp familjeträdet på väggen betyder mycket [...] vid barnets plats, då kan hen peka och prata om sin familj och släkt som är kvar där hemma (Gisela).

Gisela menar att genom föräldrarnas information om barnets bakgrund kan ett identitetsstärkande arbete ta form. Hon påpekar att det är av stor vikt att varje barn vet sin historia och kan få berätta om den, vilket även Fatima håller med om.

Sammanfattningsvis uppfattar pedagogerna att modellen inbjuder till att skapa en relation mellan hem och förskola som banar väg för trygga barn. Resultatet visar att trots att mycket tid ges till vårdnadshavarna ligger fokus på barnet. Pedagogerna går genom vårdnadshavarna för att nå det bestämda målet, barnet. Genom vårdnadshavarnas information om barnets historia kan pedagogerna stärka det individuella barnets identitet.

4.1.4 En trygghet för alla i förskolans verksamhet

Pedagogerna beskriver att Barnets Bästa ger en trygghet i deras yrkesroll. Precis som Läroplanen fungerar som en slags mall över hur verksamheten bör utformas och det pedagogiska arbetet skall drivas framåt, fungerar modellen som en ram över svåra samtal och integrering av barn på förskolan. Även om Barnets Bästa är framtagen i fokus mot nyanlända påpekar pedagogerna att modellen ger en trygghet i framför allt hur de ska möta familjer på bästa sätt. Farah beskriver att hon tycker att modellen hjälper henne mycket i hennes yrkesroll. Ingrid samtycker till Farahs uttalande då Barnets Bästa ger henne trygghet i yrkesrollen och beskriver att det är betydande då flera utav familjerna svajar. Ingrid menar att då måste pedagogerna på förskolan stå trygga. Hon beskriver framför allt att Barnets Bästa ger henne ramen för samtal med föräldrarna, vilket gett en stor trygghet i jämförelse med när hon arbetat utan modellen. Tre utav pedagogerna återkommer till frågorna som är utformade i Barnets Bästa och påpekar att det inte enbart är att frågorna är färdigformulerade som ger en trygghet inför samtalet. Meningen med samtalet är att skaffa sig en så bra bild som möjligt om barnet, att gemensamt arbeta för barnets bästa utifrån barnets förutsättningar. Frågorna och svaren ger också en annan trygghet till pedagoger och föräldrar eftersom pedagogerna lär känna familjen, och familjen i sin tur verksamheten, på ett djupare plan. Farah upplever att det är viktigt att föräldrarna förstår hur vi arbetar inom förskolan i Sverige, eftersom många kommer från länder där skola och förskola har en helt annan auktoritet och makt. Farah menar att de

ska känna sig trygga med förskolan och med att vi arbetar tillsammans med föräldrarna för barnets bästa. Flertalet utav pedagogerna påpekar gång på gång vikten av att närma sig familjen med respekt. Barnets Bästa, menar två utav pedagogerna, är något de arbetar med hela tiden även om den används mest frekvent vid inskolning- och utvecklingsamtal så bör man inte ta alla frågor på en gång.

[...] att vi inte bara trampar in i deras liv. Nu vill vi höra allt om vad ni har varit med om och vad som har hänt, för det kan ju kännas många gånger att då vill man inte prata någonting[...] eller så börjar man försvara det man haft (Karin).

Pedagogerna återkommer hela tiden till samtal, möte och trygghet. Farah menar att alla människor söker trygghet. Hon fortsätter vidare att berätta att genom förståelse för varandra får man trygghet. Otrygghet bottnar i bristande förståelse och kunskap. Hon berättar om en pappa som önskade att dottern skulle få bli inskolad på Farahs avdelning. Hon menar att eftersom de talar samma språk har de en gemensam nämnare, de förstår varandra i språket, det ger trygghet. Tryggheten går alltid först.

[...] vi kommer från samma land [...] och när pappan kom förbi innan och frågade, han sa jag vill ha henne här [...] och jag sa alla förskolor är bra, men jag förstår hans trygghet (Farah).

Karin anser att modellen fungerar som ett komplement till Läroplanen. I Läroplanen menar Karin att text och strävandemålen är tydliga men mötet med framför allt nyanlända familjer kan vara mycket svåra och Barnets Bästa ger stort stöd och trygghet också i *hur* man kan gå tillväga.

[...] så att Barnets Bästa är som ett komplement till Läroplanen kan man säga [...] och just till denna typ av förskolor eller avdelningar, som har familjer som kommer och från svåra förhållanden, ger den en stor trygghet (Karin).

Resultatet visar sammantaget att pedagogerna får en trygghet i sin yrkesroll av att använda Barnets Bästa. Modellen ger dem en vägledning i hur de ska möta nyanlända familjer i förskolan.

4.1.5 En ram som individanpassas

Fyra utav pedagogerna betonar gång på gång att modellen används som en grund. Modellen, menar pedagogerna, individanpassas sedan, precis som Läroplanen gör.

[...] du lägger till beroende på varje familj, hur den ser ut [...] du anpassar för varje individ (Farah).

Karin beskriver att hon, precis som sina kollegor, ser Barnets Bästa som en ram för samtalet och arbetet i verksamheten, vilket hon anser underlättar för arbetet med föräldrar

och barn. Frågorna som ställs och svaren de får, ger pedagogerna verktygen de anser att de behöver för att individanpassa verksamheten så som styrdokumentet för förskolan säger att de ska göra. Gunilla menar, liksom Karin och hennes kollegor, att hon använder Barnets Bästa som en ram som hon anpassar efter varje barn som hon använder den till. Karin beskriver vidare att frågorna som har utformats i Barnets Bästa är en bra grund men som pedagog måste man utveckla frågorna utefter vilken familj man möter. Vilka frågor som vidareutvecklas beror också på vilka svar pedagogerna får.

Sammanfattningsvis uppfattar pedagogerna Barnets Bästa som en ram och en bra grund som de kan individanpassa till varje familj. Frågorna anpassas efter vem modellen används för.

4.1.6 Tid

Pedagogerna lyfter upp tidsdilemmat när det gäller att innehållet i modellen ska praktiseras i verksamheten. Pedagogerna anser att innehållet i Barnets Bästa är bra och det hjälper dem att känna sig trygga i sin yrkesroll men pedagogerna påpekar att tiden inte räcker till föräldrarna och de möten som de anser är viktiga. Pedagogerna beskriver sig behöva vara flexibla och använda tiden till föräldrarna då de arbetar i barngrupp, samt ofta vid hämtning och lämning, vilket beskrivs vara svårt. Ingrid menar att modellen är bra men tidskrävande. Hon anser att prioritering krävs tillsammans med en god kommunikation pedagoger sin emellan. Ingrid påpekar att då det kommer en ny familj som kräver extra tid, skall tiden prioriteras dit. Hon menar att det är något som man får tillbaka längre fram. Kim delger sina uppfattningar om att de växande barngrupperna är ett problem för alla förskolor och framför allt på förskolor i mångkulturella områden. Ett uttalande Kim förklarar med att mer tid kan behövas till varje enskilt barn och att nyanlända familjer ofta är i större behov av samtal och andra stöd. Flera utav pedagogerna återkommer ofta till tiden, som de känner att de inte har. De medger att det kontinuerliga arbetet med Barnets Bästa är viktigt samtidigt som de känner att de inte hinner med allt vad arbetet med modellen innebär:

[...] det är ju väldigt stora barngrupper idag. Det skulle vara väldigt skönt att i dessa områden ha färre barn. [...] då skulle man kunna få mer tid till både barn och föräldrar (Kim).

Karin och Gisela anser, i likhet med Kim, att tid är en bristvara i stort inom förskolans värld. Pedagogerna framhåller framför allt att tid till föräldrarna näst intill inte finns.

Farah fyller i med att det dagliga samtalet med föräldrarna allt som oftast sker i barngrupp, vilket inte känns optimalt. Karin berättar också att tid till att kontinuerligt gå igenom Barnets Bästa med nyanställda pedagoger på förskolan skulle behövas utökas. I nuläget berättar man enbart att modellen finns och att det är något som personalen bör arbeta utefter.

Gunilla menar att trots att hon och hennes kollegor endast använder modellen till de barn och familjer som de bedömer verkligen är i behov utav Barnets Bästa räcker tiden inte till. Hon påpekar att om allt det fina som står skrivet i modellen är svårt att genomföra i praktiken, vad är då meningen? Hon menar att med de rådande stora barngrupperna är modellen något som ser fint ut på papperet men som är otroligt svårt att verkställa i den praktiska verkligheten.

Resultatet visar sammanfattningsvis att pedagogerna uppfattar modellen som hjälpsam i verksamheten, samtidigt som de uttrycker att tiden som Barnets Bästa kräver inte finns. Flertalet pedagoger uttrycker att tiden till arbetet med Barnets Bästa tas från barngruppen.

4.1.7 Det interkulturella mötet

Pedagogerna återkommer flertalet gånger till att Barnets Bästa hjälper dem i att våga fråga vad familjen har med sig för kultur och erfarenheter sedan tidigare. Trots att det är svårt vid vissa tillfällen:

[...] det är jättesvårt att prata känslor, för det är politik där, det finns ingenting som heter frihet därifrån [...] inte heller vad jag tycker och vad jag känner [...] inte ens när ingen hör [...] vi brukar säga att väggarna har öron [...] (Karin)

Kim berättar att pedagogerna på förskolan bör ha ett interkulturellt tankesätt. Detta för att kunna ta in att många av de nyanlända kommer från ett samhälle där de inte alltid har fått ha en egen vilja, vilket Farah och Karin håller med om. Farah fortsätter att berätta att trots att frågorna kan vara jobbiga för pedagogerna att ställa och för föräldrarna att svara på, är det av stor vikt att de ställs för barnets bästa. Gisela menar att enligt modellen är det viktigt att pedagoger vet vad varje barn har med sig för kultur, då det är så vi kan lära om och av varandra. Ingrid menar att hon många gånger har varit med om att pedagoger vill snabbspola en svensk barndom för nyanlända barn. Hon förklarar vidare att det hon menar är att hon upplevt att pedagoger kan hamna i att fokusera på vad dessa barn inte kan och man vill ge dem allt de "har gått miste om". Exempelvis menar Ingrid att ett barn som aldrig pusslat har antagligen lärt en hel del annat som är betydande, men det avviker från

vår ”svenska mall” så vi fokuserar hellre på det som barnet inte har kunskap om. Vidare påpekar Farah att många av de svenska traditionerna inte längre firas i den utsträckning som de gjorde förr på förskolorna. Hon ställer sig frågande till hur nyanlända ska kunna lära sig om det nya hemlandets traditioner om de inte längre lyfts fram eller firas. Hon upplever en skillnad mot förr, då svenska traditioner naturligt lyftes upp i verksamheten, till skillnad mot idag. Farah och hennes kollegor delger att om föräldrarna frågar varför pedagogerna ställer frågor om vilka kulturer barnet har med sig, har de tryggheten i att kunna visa föräldrarna modellen. Karin berättar att de kan förklara för föräldrarna att de vill förstå vad barnet har med sig för traditioner och tankar om något.

[...]du känner dig svensk, du känner till kulturen och är uppvuxen i Sverige (Kim).

Kim påpekar flera gånger att det är av betydelse att möta varje person med respekt samt inse att varje individ har olika kulturella erfarenheter med sig. Kim berättar vidare att det inte bara är att anpassa sig till en ny kultur, som svensk vet du hur du ska förhålla dig men du vet inte vad din nästa bär med sig. Kim fortsätter att säga att information om olika kulturer saknas i modellen. Pedagogerna beskriver att kulturella krockar sker när kunskap och förståelse brister. De vidhåller att det enbart är genom att fråga, som de kan få veta och nå en ökad förståelse om familjerna och barnen. Ingrid menar att för att kunna förebygga kulturkrockarna måste pedagoger ha en vetskap om familjerna. Vetskapen kan pedagoger få genom frågor som står i modellen, som pedagogerna återkommande säger.

Ingrid anser att frågorna i modellen hjälper henne och andra pedagoger att lära av andra människor, och om olika delar av världen. Hon menar att pedagoger bör ha en öppen attityd när de ställer frågorna. Inga familjer ska enligt henne integreras, de ska inkluderas. Hon utvecklar sitt svar med att hon anser att integrering till viss del innebär anpassning, en anpassning till det svenska samhället. Hon anser att modellen och dess handledningsmaterial snarare skall leda till att familjer inkluderas i vårt samhälle.

Sammantaget så uppfattar pedagogerna att Barnets Bästa hjälper pedagogerna med att få en vetskap om den kultur barnet bär med sig. Resultatet visar även att pedagogerna uppfattar att kulturkrockar kan uppstå då kunskap och förståelse brister, vilket frågorna i modellen kan hjälpa till att förebygga.

5. Analys

Under följande rubrik analyseras det ovan beskrivna resultatet utifrån vårt syfte och forskningsfrågor. För att tydliggöra dessa skrivs svaren fram under enskilda rubriker som åsyftar till forskningsfrågorna. Slutligen analyseras pedagogernas uppfattningar i förhållande till det faktiska innehållet i Barnets Bästa.

5.1 Innehållet i Barnets Bästa

Flera utav pedagogerna lyfter fram frågorna som formulerats i Barnets Bästa. Pedagogerna menar att frågorna stärker samverkan mellan hem och förskola. Pedagogerna anser vidare att frågorna är av stor betydelse i arbetet med att kartlägga barnens liv och kontaktnät utanför förskolan. Resultatet visar att pedagogerna också menar att vårdnadshavarnas liv är starkt sammanflätade med barnens och därför påverkar dem i allra högsta grad. Vidare visar resultatet att pedagogerna uppfattar att modellen riktar sig mot vårdnadshavarna men poängterar att fokus ligger på det individuella barnet. Enligt pedagogerna är frågorna behjälpliga i att ge en tydlig bild av de barn som de har framför sig och som verksamheten ska anpassas efter. Vi tänker att frågorna, precis så som pedagogerna menar, kan vara av vikt för att ge en bredare bild av barnets värld utanför förskolan. Vi inser betydelsen av att verksamheten får information om familjen som kan komma att påverka barnet. Å andra sidan reflekterar vi över om det kan finnas en fara i att, som pedagog, ställa så pass många frågor att en bild av barnet näst intill är skapad innan man observerat barnet i verksamheten över en tid. Kanske uppfattas barnet på ett vis av vårdnadshavarna och möjligen på ett helt annat vis av pedagogerna. Vi tänker att alla människor blir till i en kontext. Barnet kan få helt andra förutsättningar att "bli till" i en annan miljö. Om pedagoger är färgade av vårdnadshavarnas bild, tänker vi att det kan finnas en risk för att verksamheten och dess miljö anpassas efter just den bilden. Detta kan i sin tur leda till att den pedagogiska miljön stöper barnet i den mall som vi själva har skapat. Något som vi anser kan begränsa barnets utvecklingsmöjligheter och sätt att vara.

Resultatet visar att pedagogerna uppfattar att de svar de erhåller från frågorna i Barnets Bästa kan, som tidigare nämnts, hjälpa dem att få en tydlig bild utav barnet men även hans kultur. Resultatet visar att pedagogerna uppfattar att frågorna gynnar samverkan mellan hem och förskola. De menar att det är först när kunskap och förståelse brister som

kulturkrockar uppstår. Samtidigt så uttrycker också en del utav pedagogerna att information om olika kulturer är något de saknar i modellen. En utav pedagogerna menar att kulturkrockar är en del av deras vardag. Vi förstår dilemman pedagogerna ställs inför med kulturkrockar. Å andra sidan reflekterar vi över att det finns en svårighet i att tillgodose det som pedagogerna efterfrågar. Om modellen skulle innefatta information om olika landskulturer, anser vi att det är näst intill oundvikligt att göra felaktiga generaliseringar om olika individer. Vi menar att en kvinna från Afghanistan inte kan beskriva eller tala för kulturen för samtliga kvinnor från landet. Precis lika lite som en svensk kvinna kan tala för hela Sveriges kvinnliga befolkning.

En utav pedagogerna påpekar, precis som vi syftar till ovan, att det inte enbart finns olika kulturer härsprungna från olika länder. Varje familj bär med sig sin egen kultur. En annan utav pedagogerna understryker vikten av att inkludera det individuella barnets kultur till gruppen för att bjuda in till ett socialt lärande. Hon anser att svaren utifrån frågorna i modellen hjälper henne med detta.

Flera utav pedagogerna uppfattar att de via svaren på frågorna ur Barnets Bästa kan få en bättre möjlighet att individanpassa verksamheten som styrdokumentet för förskolan yrkar på. Ur den synvinkeln ställer vi oss frågande till varför inte materialet används för *alla* barn, oavsett bakgrund, i förskolan. Detta eftersom Läroplanen menar att verksamheten skall anpassas efter *samtliga* barn i barngruppen.

Resultatet visar att även om materialet är framtaget för nyanlända barn, med särskild hänsyn till de trauman som barnen kan bära med sig, så anser pedagogerna att materialet inte bör begränsas. En utav pedagogerna menar att barn som inte är nyanlända givetvis också bär med sig en historia när de kommer till förskolan, och självklart är det inte endast nyanlända barn som bär på trauman. Hon menar att skilsmässor är betydligt vanligare idag, något som barnen kan ta skada utav. En del utav pedagogerna menar alltså att materialet med fördel kan användas för *alla* barn i förskolan, oavsett bakgrund. Ändå är det inte så idag, arbetet med Barnets Bästa fokuserar på nyanlända barn och familjer. Vi menar att det skapas ett dilemma mellan pedagogernas svar i fråga om innehåll i modellen kontra betydelsen av modellen i verkligheten. Flera utav pedagogerna menar, som tidigare nämnts, att arbetet med Barnets Bästa bör utökas och användas för *alla* barn i förskolan. Å andra sidan uppfattar pedagogerna att arbetet med modellen är ett oerhört tidsomfattande arbete. Tid som i dagsläget ofta tas från den aktuella barngruppen. Vi

tänker att om modellen skulle användas för *alla* barn, oavsett bakgrund, så skulle det innebära att ännu mer tid måste tas från barngrupp. Vi ställer oss frågande till hur vida det är ett hållbart resonemang att det är för barnets bästa som ännu mer tid tas från den aktuella barngruppen, med syftet att skapa sig en bättre bild av varje individuellt barn.

Resultatet visar att pedagogerna uppfattar att det, i Barnets Bästa, beskrivs väl hur trauman kan påverka barnen. Pedagogerna uppfattar att modellen beskriver hur barnen skall få möjligheter till bearbetning och att reaktioner på traumatiska händelser kan komma efter en tids bearbetning. Även i denna del av innehållet framhåller pedagogerna frågorna i Barnets Bästa, som de uppfattar hjälper dem i att uppmärksamma och fånga upp de barn som behöver hjälp med att bearbeta trauma. Vi förstår att svaren från frågorna i modellen ger en god möjlighet till att kartlägga vilka barn som eventuellt kan behöva bearbeta trauma. Å andra sidan kräver bearbetning av trauma ett högt fokus från pedagoger när det gäller att se och ta in vad barnet ger uttryck för. Vi anser att det framför allt kräver närvarande pedagoger som erbjuder barnen flera olika uttrycksmöjligheter i verksamheten, vilket naturligt blir svårare att uppfylla om resurser tas från barngruppen.

Resultatet visar att pedagogerna uppfattar att Barnets Bästa kan fungera som ett komplement till Läroplanen (Skolverket, 2016 a). I Läroplanen (a.a.), menar en utav pedagogerna, att strävandemålen är tydliga. Men tillvägagångssätten, alltså *hur* strävandemålen kan uppnås uteblir i Läroplanen (Skolverket, 2016 a). Det är här som pedagogerna, när det gäller exempelvis samverkan, upplever Barnets Bästa som behjälplig och kompletterande till Läroplanen (a.a.). Vi anser att alla verktyg som kan komplettera Läroplanen (Skolverket, 2016 a) och hjälpa oss i processen är bra verktyg men inser ändå att Barnets Bästa endast är *en* handlingsmodell bland flera. Kanske finns det andra handlingsmodeller/handlingsplaner inom förskolans verksamhet som hade kunnat ge liknande resultat.

5.2 Betydelsen av Barnets Bästa

Flertalet utav pedagogerna delar uppfattningen att Barnets Bästa hjälper dem i mötet med nyanlända familjer i förskolans verksamhet. Arbetet kring mötet med vårdnadshavare är enligt pedagogerna av stor betydelse, samtidigt som det är ett arbete som tidsmässigt inte alltid går ihop. Resultatet visar att arbetet med Barnets Bästa medför en grund för en god samverkan mellan hem och förskola. Flertalet utav pedagogerna påpekar att arbetet med

modellen har inneburit att de kan följa familjen de år barnet är inskriven på förskolan. Pedagogerna understryker att en god samverkan kan skapa trygga vårdnadshavare som på så sätt skapar trygga barn. Vi har en förståelse för att pedagogerna har en positiv inställning till Barnets Bästa då de uppfattar att modellen hjälper dem i arbetet med nyanlända familjer i förskolan. Å andra sidan reflekterar vi över varför modellen inte används på fler förskolor. Kan dilemmat vara att modellen *ska* användas, men i själva verket går arbetet inte att genomföra då arbetet med modellen är allt för tidskrävande. En utav pedagogerna uttryckte att nyanlända familjer ska prioriteras. Vi förstår pedagogens tanke då vi anser att alla barn har rätt att få den hjälp de behöver. Å andra sidan, tid som prioriteras för ett barn bortprioriteras från ett annat. Ingenting säger heller att ett nyanlönt barn automatiskt behöver mer stöd än övriga barn i verksamheten.

Pedagogerna menar att genom att påbörja arbetet med modellen vid första mötet med familjen kan barnets historia komma fram i ljuset. Samtidigt som pedagogerna uppfattar att modellen ger en trygghet i att vara ett hjälpsamt verktyg i praktiken finns det pedagoger som uttrycker att Barnets Bästa kan vara svår att börja använda. Svårigheten som pedagogerna upplever kan böttna i att den vetskap frågorna ger kan vara tuffa att hantera. Ett dilemma som vi reflekterar över om det istället kan påverka samverkan mellan hem och förskola till det negativa, då pedagogerna inte kan ta in det vårdnadshavarna berättar.

En utav pedagogerna poängterade vikten av att inse att modellen och den vetskap som arbetet med Barnets Bästa ger inte gör hennes arbete lättare, men det hjälper henne att utföra hennes uppdrag bättre. Flera utav pedagogerna delade den uppfattningen och menade att, trots att det kan vara svårt och att det är tidskrävande, får de en vetskap om barnet som vägleder dem i att planera en verksamhet som har barnets bästa för ögonen. Genom att se till resultatet anser vi att det visar att Barnets Bästa ger pedagogerna en del av den kunskap de efterfrågat kring hur de ska arbeta med nyanlända familjer. Samtidigt visar resultatet att kunskapen modellen ger är svårt att överföra i praktiken på grund av avsaknad av tid. Vi inser dilemmat pedagogerna ställs inför då de vill skapa en verksamhet som är anpassad efter barnets behov och förutsättningar. Å andra sidan reflekterar vi över att då arbetet är tidskrävande kan tiden behöva tas från något annat i verksamheten.

I arbetet med modellen menar flera utav pedagogerna, att den vetenskap Barnets Bästa ger, kan ge pedagogerna möjligheten på att vara förberedd på eventuella reaktioner som kan komma hos ett barn. Reaktioner som kan handla om en traumatisk händelse som för barnet inte är bearbetad. Pedagogernas uppfattningar är ju snabbare de får vetenskapen om vad som hänt desto snabbare kan de hjälpa barnet i verksamheten. Pedagogerna menar att för barnets bästa bör vårdnadshavarna delge pedagogerna om familjen varit med om en händelse som påverkar barnet. Pedagogerna poängterar att vikten i arbetet med familjen ligger vid att våga prata om vad som skett. Det blir inte värre genom att händelsen kommer upp till ytan. Vi kan förstå pedagogernas uppfattningar då de menar att för att kunna skapa en verksamhet utefter barnets behov behöver de veta om barnet behöver hjälp med något. Å andra sidan kan vi se det dilemma det kan skapa då de kan möta en vårdnadshavare som vill lägga sitt förflutna bakom sig och börja om på nytt. Vi tänker att det också kan ligga något negativt i att som pedagog förvänta sig något som barnet *kanske* kan ge uttryck för och behöva bearbeta. Vidare menar vi att genom att pedagogerna påpekar att det är för barnets skull de frågor kan en press läggas på vårdnadshavaren som kanske mår sämre av att riva upp gamla sår. Ibland kan upplevelsen av att berätta en traumatisk händelse kännas som om den återupplevs, vilket vi tänker skulle kunna få följder för vårdnadshavaren som i sin tur påverkar barnet.

En svårighet många utav pedagogerna påpekar i arbetet med nyanlända familjer är språkskillnaderna som kan uppstå. De tillägger att de är medvetna om att de kan använda tolk men beskriver att de ofta försöker använda de flerspråkiga pedagoger som finns i verksamheten. Pedagogerna påpekar även att de vid tillfällen använder kroppsgester för att göra sig förstådda så långt som möjligt. Vi kan förstå pedagogernas tankar om att inte använda tolk då det kan vara lättare att använda de pedagoger som redan finns i verksamheten. Å andra sidan kan det innebära att en pedagog ständigt är knuten till att möta nyanlända familjer för att hen kan familjens språk. Genom att se till det perspektivet anser vi att det kan begränsa och försvåra arbetet för arbetslaget då familjen lätt fäster sig vid den pedagogen. Genom att inte erbjuda tolk i dessa sammanhang utan istället förlita sig på gester anser vi även att det inte ger vårdnadshavarna chansen att fullt ut förstå verksamheten och pedagogiken som bedrivs. Vidare tänker vi även att vårdnadshavarna kan begränsas i att inte kunna ställa de frågor de har angående verksamheten. Med det i tanken, ställer vi oss frågan hur det kan påverka samverkan mellan hem och förskola och i det långa loppet, det individuella barnet.

5.3 Resultatet i relation till Barnets Bästa

Här analyseras pedagogernas uppfattningar i relation till det faktiska innehållet i Barnets Bästa.

Resultatet visar att pedagogerna ser Barnets Bästa som en hjälp i arbetet med att möta nyanlända familjer i förskolans verksamhet. Pedagogerna påtalade flertalet gånger att frågorna i modellen kan ge en tydligare bild av det individuella barnet. Fortsättningsvis visar resultatet att pedagogerna har uppfattningen att stort fokus ligger på vårdnadshavarna i modellen. Pedagogerna menar vidare att om vårdnadshavarna är trygga blir även barnet tryggt. I Barnets Bästa ligger tyngdpunkten vid samtal med vårdnadshavarna för att få en bild av det barn och de behov som verksamheten ska anpassas efter. Vi anser att det är ett resultat som stämmer överens med vår uppfattning av innehållet i modellen.

Resultatet visar att pedagogerna, genom samverkan med hemmet, kan få en bild av vad barnet har för kultur med sig. Pedagogerna har uppfattningen om att ett barns kultur inte enbart innefattar den landskultur barnet bär med sig. Det innefattar även familjekulturen. Fortsättningsvis upplever pedagogerna att den vetskap modellen ger kring innehållet barnets ryggsäck kan de ta med till hela gruppen. På så sätt kan ett lärande i gruppen skapas, vilket Läroplanen eftersträvar. Barnets Bästa påvisar att det är av vikt att se till varje barns kulturella bakgrund vilket, som resultatet visar, även innefattar en familjekultur. Modellen menar att genom att se till barnets bakgrund kan det individuella barnet stärkas. I Barnets Bästa belyses det identitetsstärkande arbete som enligt modellen är av vikt att fokusera på i arbetet med nyanlända barn. Modellen menar att det är betydande för ett barn att formulera sin berättelse. Vi uppfattar dock att det är få pedagoger som påvisat att de arbetar aktivt med den delen av modellen. Vi reflekterar över vad det kan få för följder om inte varje barns styrkor höjs. Å andra sidan ställer vi oss frågan om pedagogernas få uttalanden kring det identitetsstärkande arbetet kan bero på att arbetet kan vara tidskrävande, och därför lätt faller bort, trots att det är av vikt.

Pedagogerna uppfattar att genom den samverkan som modellen delvis möjliggör kan vårdnadshavarna få en inblick i förskolans verksamhet. Samtidigt påtalar pedagogerna att bristande språkförbindelser kan försvåra arbetet mellan hem och förskola. Resultatet visar att pedagogerna vid flera tillfällen väljer att använda de flerspråkiga pedagoger som finns i verksamheten istället för att använda tolk. Ett antal utav pedagogerna uttryckte att de

flertalet gånger använder kroppsspråk för att försöka skapa en förståelse. I vår tolkning av Barnets Bästa läser vi att pedagoger ska känna att möjligheten ska finnas att anlita en tolk eftersom det är av vikt att en förståelse finns mellan parterna. I modellen står även att om det finns flerspråkiga pedagoger i verksamheten kan de delta i samtalen. Genom att se till resultatet och modellen anser vi att uppfattningarna krockar då en del utav pedagogerna väljer att använda sig av kroppsspråk och gester för att göra sig förstådda. Med det i tanken kan vi se faran det kan innebära då en vårdnadshavare inte förstår vad verksamheten har att erbjuda. Vi tänker att det kan bli ett maktövertag för pedagogerna om vårdnadshavarna inte förstår. Å andra sidan tänker vi att det även kan spegelvändas då pedagogerna inte förstår vårdnadshavaren. Vidare ser vi det dilemma som kan skapas genom att använda pedagoger i verksamheten till flertalet möten. Med det menar vi att en pedagog lätt kan bli låst till en familj vilket kan vara svårarbetat för arbetslaget.

Som vi tidigare nämnt så visar resultatet att frågorna kan ge pedagogerna vetskapen om att ett barn bär på ett trauma som det kan behöva bearbeta. Pedagogernas uppfattningar är att modellen går att använda på *samtliga* barn i verksamheten, då till exempel en skilsmässa också kan vara en traumatisk händelse för ett barn. Enligt pedagogerna ger modellen dem kunskap om varför ett barn kan få ett trauma. Vidare visar resultatet att pedagogerna har uppfattningen om att en händelse inte blir värre genom att den kommer upp till ytan. Vikten, som pedagogerna uppfattar är att våga prata om vad som skett. Vår tolkning av Barnets Bästa är att den ger en stabil grund för pedagoger att stå på då de med hjälp av frågorna kan få vetskapen om vad som hänt familjen. Samtidigt står det tydligt i Barnets Bästa att det inte finns något som hindrar att använda modellen på *samtliga* barn i verksamheten. Barnets Bästa menar att för att hjälpa ett barn att bearbeta ett trauma kan flera uttryckssätt behövas. Något som Barnets Bästa beskriver kan vara att låta barnet sätta ord på en händelse genom ett av sina 100 språk. Vi anser att resultatet inte går hand i hand med modellen då flertalet utav pedagogerna inte gav någon uppfattning om *hur* de hjälper barnen att bearbeta en händelse. Vi reflekterar över om pedagogerna har möjligheten att hjälpa ett barn med bearbetningen då det kan kräva att en pedagog kan bli knuten till endast det barnet.

Resultatet visar att pedagogerna uppfattar att modellen ger dem vetskap kring det individuella barnet, samtidigt som svaren frågorna ger kan vara svåra att hantera. En del utav pedagogerna har uppfattningen om att vetskapen inte gör arbetet lättare men det gör

att uppdraget kan genomföras på ett bättre sätt, vilket pedagogerna uppfattar skapar en trygghet. Barnets Bästa menar att det är för det individuella barnets välmående som frågorna ställs. Vidare står det även att, precis som resultatet visar, svaren kan vara svåra att ta in. I vår tolkning av modellen ser vi även att det, vid vissa samtal behövs hjälp i form av en kollega eller specialpedagog.

Pedagogerna uppfattar att då Barnets Bästa är så pass hjälpsam i praktiken i att möta nyanlända familjer vill flertalet utav pedagogerna utöka användningen till *alla* barn i verksamheten. Resultatet visar vidare att arbetet med modellen är tidskrävande, vilket är en uppfattning som skiljer sig något åt mellan pedagogerna. De flesta utav pedagogerna uppfattar tid som en bristvara i verksamheten. Samtidigt som en utav pedagogerna uppfattar att det handlar om att prioritera arbetet med Barnets Bästa. Efter vår tolkning av modellen anser vi, så som modellen beskriver, att det är förskolechefens ansvar att avsätta tid till pedagogerna för att arbeta med Barnets Bästa. Vi anser att resultatet krockar med modellen då flera av pedagogernas uppfattningar är att tiden inte finns. Å andra sidan talar också delar av resultatet mot varandra då pedagogerna uppfattar att modellen är tidskrävande, samtidigt som de vill utöka användningen av modellen till *alla* barn. I modellen står det skrivet att Barnets Bästa kan användas för alla barn. Dilemmat vi ser uppträda är att pedagogernas avsaknad av tid kan bli större än vad den redan beskrivs vara. I modellen står skrivet att vid möjlighet är det bra om två pedagoger är delaktiga i mötet med nyanlända familjer. Vi kan se dilemmat det skapar för pedagogerna i verksamheten. Med det menar vi att pedagogerna är ålagda att arbeta med en modell som de uppfattar behjälplig samtidigt som tiden inte räcker till att omsätta det i praktiken. Å andra sidan tänker vi att arbetet med nyanlända barn är av stor vikt, samtidigt som tiden arbetet utgör bortprioriteras från någon annan del av verksamheten. Fortsättningsvis reflekterar vi över hur verkställande politiker har tänkt att modellen som ska se till det individuella barnets behov i verksamheten ska genomföras. Vi menar att om tiden tas från verksamheten, görs det svårt för pedagogerna att bedriva en väl fungerande verksamhet. Vi reflekterar kring om arbetet med modellen går att verkställa utan att bortprioritera andra delar av verksamheten som kanske upplevs minst lika viktiga i förskolans verksamhet.

5.4 Sammanfattande analys

Här sammanfattas det centrala innehållet i analysens ovanstående rubriker, ”Innehållet i Barnets Bästa”, ”Betydelsen av Barnets Bästa” och ”Resultatet i relation till Barnets Bästa”.

Pedagogerna lyfter att modellens tyngdpunkt, samtalet och frågorna som ställs till vårdnadshavarna, hjälper till att kartlägga barnets liv och kontaktnät utanför förskolan. Pedagogerna understryker att ”våga fråga” de frågor som kan ses som svåra, eftersom det i modellen tydliggörs att problemet inte blir större genom att pedagogerna nämner det. Vi menar dock att den press som genom frågorna läggs på vårdnadshavarna kan innebära att vårdnadshavaren tvingas att riva upp gamla sår, som hen kanske lagt bakom sig. Pedagogerna anser vidare att frågorna är behjälpliga i att ge en tydlig bild av det individuella barnet och dess kultur, något som verksamheten sedan formas utefter. Vi inser betydelsen av att pedagogerna får information som kan komma att påverka barnet. Å andra sidan reflekterar vi över om det kan finnas en fara i att vårdnadshavarna ger en näst intill färdig bild av det individuella barnet. Vi tänker att alla människor blir till i en kontext, därför *är* vi aldrig i något sammanhang utan vi *blir till* i mötet med olika människor och miljöer. Om pedagogerna helt färgas av vårdnadshavarnas bild tänker vi att det kan finnas en risk för att verksamheten anpassas efter just den bilden. Detta kan betyda att barnet inte ges förutsättningen att bli till i förskolans miljö och kan därför begränsa barnets utvecklingsmöjligheter och sätt att vara.

Pedagogerna anser vidare att frågorna är behjälpliga i att förstå familjerna och deras kulturer. En del utav pedagogerna lyfter att information om olika kulturer är något som de saknar i modellen, då kulturkrockar i verksamheten beskrivs som en del av vardagen. Vi ser att det finns en svårighet att, i modellen, beskriva olika landskulturer i syftet att förstå människorna. Detta eftersom vi anser att det skulle vara näst intill oundvikligt att göra felaktiga generaliseringar om olika individer. En svårighet som pedagogerna lyfter angående mötet med vårdnadshavarna är språkskillnader som försvårar kommunikationen. Pedagogerna beskriver att de ofta använder sig av kollegor som talar vårdnadshavarnas språk eller använder sig av gester istället för att använda tolk, precis som modellen menar att de kan göra. Vi menar att detta kan medföra att förståelsen för båda parterna i mötet kan begränsas. Detta kan enligt oss påverka samverkan mellan hem och förskola i negativ riktning.

Resultatet visade att även om modellen är framtagen för nyanlända barn ansåg en del utav pedagogerna att modellen med fördel kan användas för *alla* barn, oavsett bakgrund. Att modellen kan användas till *samtliga* barn har även formulerats i Barnets Bästa. Ändå används Barnets Bästa idag enbart för nyanlända barn. Eftersom Läroplanen menar att verksamheten ska anpassas efter *alla* barn och eftersom modellen och pedagogerna menar att det kan vara till fördel, ställer vi oss frågande till varför det inte ser ut så i praktiken. Vi menar att det skapas ett dilemma mellan pedagogernas svar i fråga om innehåll i modellen kontra pedagogernas svar i fråga om betydelsen av modellen i verkligheten. Pedagogerna uppfattar i nuläget arbetet med modellen som tidskrävande, tid som idag tas från den aktuella barngruppen. Om modellen skulle användas för *samtliga* barn hade det inneburit att ännu mer tid behövts tas från barngruppen. Vi ställer oss frågande till om huruvida det är ett hållbart resonemang att ta tid från barngruppen för att skapa en tydligare bild av varje individuellt barn.

Pedagogerna uppfattar att modellen väl beskriver hur trauman kan påverka det individuella barnet och framhåller frågorna som behjälpliga i att identifiera och fånga upp de barn som behöver bearbeta trauma. Vi inser att frågorna kan möjliggöra att kartlägga vilka barn som är i behov av att bearbeta trauma. Å andra sidan menar vi att bearbetning av trauma kräver närvarande pedagoger som, genom att erbjuda barnet flera uttryckningsmöjligheter, ser vad barnet ger uttryck för. Detta tänker vi blir svårare att uppfylla om resurser kontinuerligt tas från den aktuella barngruppen.

Slutligen visade resultatet att pedagogerna uppfattar Barnets Bästa som ett bra komplement till Läroplanen eftersom modellen, till skillnad mot Läroplanen, på ett tydligt sätt beskriver *hur* pedagogerna ska uppnå strävandemålen. Vi anser att alla verktyg som kan komplettera Läroplanen och vara behjälpliga i vårt uppdrag är bra verktyg. Samtidigt inser vi att Barnets Bästa endast är *en* modell bland flera, kanske hade andra handlingsmodeller/handlingsplaner inom förskolans verksamhet kunnat ge liknande resultat.

6. Diskussion

Under denna rubrik sätts resultatet från intervjuerna in i ett större sammanhang med hjälp av tidigare forskning och styrdokument. Skillnader och likheter diskuteras mellan resultat och tidigare forskning.

6.1 Resultatdiskussion

I vår undersökning framkom det att pedagogerna ser innehållet i Barnets Bästa som positivt. Pedagogerna upplever att modellen är lätt att ta till sig och att det tillför kunskap som tidigare efterfrågats när det gäller samverkan med nyanlända familjer. Resultatet visar vidare att arbetet med modellen genererar framsteg i mötet med nyanlända familjer och i arbetet med att se det individuella barnet. Pedagogerna upplever betydelsen av Barnets Bästa som så pass hjälpsam att de vill använda den i arbetet med *samtliga* barn i förskolans verksamhet. Dilemmat i att kontinuerligt arbeta med Barnets Bästa är, enligt pedagogerna, bristen på tid. En utav pedagogerna uttryckte sitt missmod i att ett så pass hjälpsamt material som Barnets Bästa inte kan användas fullt ut i praktiken på grund av tidsbrist och stora barngrupper. Hon menar att om innehållet i Barnets Bästa inte går att genomföra i praktiken förblir modellen enbart ett välformulerat dokument.

Nedan sätts resultatet in i ett större sammanhang kopplat till tidigare forskning och styrdokument under följande underrubriker: ”Samverkan”, ”Vägar mot ett bestämt mål”, ”Interkulturalitet”, ”Betydelsen av Barnets Bästa för en trygg framtid” och slutligen, ”Tid”.

6.1.1 Samverkan

I vår studie visar resultatet, under rubriken ”Våga fråga för barnets bästa”, att pedagogerna uppfattar att samverkan mellan hem och förskola övergick i ett djupare plan då pedagogerna började använda Barnets Bästa. Halldén (2007) påpekar att förskolan genom varierande material kan sända ut olika budskap gällande samverkan. Vår uppfattning är att materialet Halldén (2007) syftar till i detta fall kan vara Barnets Bästa. Under rubriken ”En trygghet för alla i förskolans verksamhet” menar pedagogerna att Barnets Bästa initierar till en djupare samverkan genom framför allt de frågor som formulerats i modellen. Halldén (2007) menar vidare att goda möten mellan individer skapar en bra samverkan och samspel genom god kommunikation. I Barnets Bästa

beskrivs en tydlig vägledning i *hur* pedagogerna på bästa sätt kan möta vårdnadshavare och inleda en väl fungerande samverkan (Göteborgs Stad, 2014). Detta sett till resultatet, är vad pedagogerna har efterfrågat i förskolans verksamhet. Vägledningen i modellen har som mål att genom samverkan nå en fördjupad bild av varje individuellt barn och kan på så sätt hjälpa pedagoger att anpassa verksamheten, som Läroplanen (2016 a) påpekar efter barnets behov (Göteborgs Stad, 2014). Beckman (2017) förtydligar att det var bland annat just pedagogers behov av vägledning i *hur* mötet med nyanlända familjer skulle genomföras som projektet startades. Då det tydligt betonas i Läroplanen för förskolan (Skolverket, 2016 a) att en god samverkan ska finnas mellan hem och förskola är vi förundrade över att ett material som Barnets Bästa inte används på flera förskolor i Sverige. Detta då Markström (2008) poängterar att genom att bana väg för en god samverkan kan det individuella barnets utveckling gynnas till det positiva. Halldén (2007) beskriver förskolan som en plats där barn och vuxna ses i möten som upprätthålls genom samspel. Med andra ord, här möts det professionella och det privata. Vi tänker att genom frågorna som står formulerade i Barnets Bästa vill pedagogerna öppna dörrar till privata delar ur familjernas liv. Förskolan är en arbetsplats där gränsen mellan det professionella och privata stundtals är hårfin därför reflekterar vi över om Barnets Bästa skulle kunna försvåra pedagogers strävan efter professionalitet ytterligare. Svårigheten pedagogerna kan ställas inför är att då de öppnar upp dörrar för vad som kan vara familjers privata delar kan det vara svårt att dra gränsen för vad som är privat och professionellt. I vår studie påpekade en utav pedagogerna att Barnets Bästa inte gör arbetet med nyanlända familjer lättare, men det gör att du utför ditt uppdrag bättre, vilket beskrivs i resultatet under rubriken ”Våga fråga för barnets bästa”. Vi tänker att genom att använda Barnets Bästa kan frågorna vara besvärliga att ställa men det är för barnets bästa som svaren efterfrågas.

6.1.2 Vägar mot ett bestämt mål

Barnets Bästa skulle kunna ifrågasättas då modellen till stor del fokuserar på vårdnadshavarna och hur de mår. Å andra sidan tänker vi att det är med syfte att nå en tydligare bild utav de individuella barn som verksamheten skall anpassas efter. Barnet Bästa förtydligar att samverkan med vårdnadshavarna är av vikt då vårdnadshavarna allt oftast är de som har informationen om barnet som pedagogerna efterfrågar (Göteborgs Stad, 2014). Under resultatets underrubrik ”En ram som individanpassas” visar resultatet

att flertalet av pedagogerna ser Barnets Bästa som en ram att utgå från i samtalet med vårdnadshavarna och att de anpassar frågorna efter den familj de har framför sig så att verksamheten kan formas efter det individuella barnet, så som styrdokumentet för förskolan yrkar på. Genom att komplettera Läroplanen (Skolverket, 2016 a) med den vetenskap Barnets Bästa ger kan en verksamhet som är utformad för det individuella barnets utveckling skapas. Allt för att, så som Barnkonventionen (Unicef, 1989) menar, ge alla barn rätt till ett liv och utveckling efter sina behov och förutsättningar. För att ställa svåra frågor som genererar i svar krävs en god och trygg kontakt mellan pedagoger och vårdnadshavare. Vi tänker, så som Markström (2008) menar, att man kan ha möten som känns personliga och nära men ändå ha ett bestämt mål för mötet, vilket ofta är barnen. En utav pedagogerna förtydligade detta genom att hon påpekade att för att skapa en tillit och trygghet hos vårdnadshavarna kan det underlätta att prata om vardagliga ting vid lämning och hämtning. Allt med målet att skapa en god relation för att kunna nå det individuella barnet. Pedagogens uppfattning som beskrivs ovan skrivs i resultatet fram under rubriken ”Vägen till barnen går genom vårdnadshavarna”, där det beskrivs att om vårdnadshavarna är trygga blir även barnen det. Vi anser att pedagogens tanke är god, samtidigt som vi anser att gränsen om vad som ingår i en pedagogs uppdrag kan ifrågasättas.

6.1.3 Interkulturalitet

Pedagogerna i vår studie understryker vikten av att se till det individuella barnets kultur, dels landskulturen men framför allt familjekulturen, vilket beskrivs under rubriken ”En modell för alla barn”. I Läroplanen (Skolverket, 2016 a) står det att verksamheten ska utformas efter varje barns tidigare erfarenheter och intressen. Vi menar att Barnets Bästa och den kännedom som den inbringar om varje barn skulle kunna underlätta till att forma en verksamhet som utgår från det individuella barnet. Samtidigt som modellen inbringar vetenskap om barnets ryggsäck kan vi se dilemmat det kan skapa. En utav pedagogerna menar att hon har kännedom om flertalet pedagoger som i välmening vill snabbspola en svensk barndom på grund utav att barnets ryggsäck innehåller erfarenheter som skiljer sig från det som för pedagogen är normalt för ett barn. Med det i tanken ställer vi oss frågan om det kan bli så som Lunneblad (2013 a) beskriver, att det är lätt att anta att en individ har en intellektuell brist för att hen inte är uppväxt i Sverige. Med andra ord, bara för att ett barn inte har pusslat tidigare kan det antas sakna andra kunskaper. Vi tänker att

vikten istället ska ligga vid att barnet bär på andra kunskaper som behöver tydliggöras och stärkas, vilket pedagogerna uppfattar att Barnets Bästa möjliggör. Under resultatets underrubrik "Det interkulturella mötet" visade även resultatet att pedagogerna hade uppfattningen om att när kunskapen kring olika kulturer brister sker kulturella krockar, vilket även Lunneblad (2013 b) poängterar ofta sker i förskolan. Med det i tanken, anser vi ändå att vikten bör ligga vid att se förbi dessa och se till vad mångfalden av kulturer tillför gruppen. För vi tänker att det trots allt är så som Vygotskij (1995) framhäver, genom att se alla barns kunskaper och erfarenheter som vi kan lära om och med varandra i socialt samspel. För att få en vetskap om varje barns kultur och historia och på så sätt kunna se innehållet i allas ryggsäckar uppfattar pedagogerna frågorna i Barnets Bästa ger en tydlig vägledning. Samtidigt menar Bunar (2010), att det är av lika stor betydelse att vårdnadshavarna får information om de rättigheter och skyldigheter som de har tidigt i barnets liv för att kunna gynna utvecklingen. Med det i tanken anser vi att blir det ett givande och tagande som i slutändan kan bana väg för barnets bästa. Vi tänker att genom att ge vårdnadshavarna en inblick i förskolans kultur så kan de så som Bozarlan (2001) beskriver, dämpa oron för att lämna sitt barn till en verksamhet som är främmande och obekant.

6.1.4 Betydelsen av Barnets Bästa för en trygg framtid

Många av de nyanlända barn som börjar på förskolor i dagens samhälle har fått lämna hem och allt som för dem var bekant när de flytt för sina liv. Under resultatets underrubrik "Våga fråga för barnets bästa" visar studiens resultat att pedagogerna uppfattar att Barnets Bästa hjälper dem att fånga upp de barn som bär på trauman. Gustavsson och Ödquist Drackner (2016) menar att ett barn som kommit till trygghet efter en tid kan visa symptom på att det har en händelse som hen behöver hjälp att bearbeta. Vidare påpekar författarna att vikten ligger vid att pedagoger är observanta och närvarande, även i leken, för att snabbt kunna hjälpa barnet att bearbeta det som skett (Gustafsson & Ödquist Drackner, 2016). Malmström (2006) menar att genom att snabbt hjälpa ett barn med trauma kan en framtid med eventuell ohälsa förebyggas. Barnets Bästa menar att leken alltid berättar en historia om barnet (Göteborgs Stad, 2014) och vi anser att leken kan hjälpa barnet att få svar på frågor. Vidare påpekar Pramling Samuelsson och Asplund Carlsson (2003) att genom leken kan ett barn bearbeta en händelse samtidigt som det kan skapa förståelse för tidigare erfarenheter. Pedagogerna menar att det är av betydelse att frågorna i Barnets

Bästa ställs till vårdnadshavarna, även om det inte garanterar att de får svar. En uppfattning som delas av Skans (2011), då han framhåller att vetskapen om ett barns historia är betydelsefull för att pedagoger i förskolan ska kunna se till barnets behov. Ibland kan svaren dröja men pedagogerna menar att de flesta vårdnadshavare vill, efter en tids bearbetning, tala om det som har skett. Pedagogernas tankar delas av Malmström (2006) som menar att vårdnadshavare kan behöva tid att arbeta med det som har skett eftersom ett trauma ofta kan vara svårt att tala om (a.a.). Vidare reflekterar vi över det dilemma en pedagog kan ställas inför i frågan om var gränsen för hur mycket en pedagog kan fråga en vårdnadshavare om dras. Vissa individer vill idag inte kännas vid vad som hänt i hens historia. Med andra ord kan behovet av vetskap krocka med vad som står i värdegrunden om att respektera alla individer. Samtidigt uppfattar pedagogerna att innehållet i Barnets Bästa tydliggör att en händelse inte blir värre av att prata om den, det som har skett redan skett (Göteborgs Stad, 2014). Med det i beaktning kan man också tänka att om ingen frågar får vi garanterat heller inga svar.

6.1.5 Tid

I resultatet av studien har det framkommit att pedagogerna uppfattar betydelsen av Barnets Bästa som positiv. Samtidigt uppfattar pedagogerna att tiden som arbetet med modellen kräver inte räcker till i de stora barngrupperna, vilket skrivs fram under resultatets underrubrik ”Tid”. Vidare påpekar pedagogerna att de prioriterar arbetet med modellen för att hinna med att möta nyanlända familjer i förskolans verksamhet. Genom att se till resultatet är detta en variation i uppfattningar mellan pedagogerna då de fler utav pedagogerna påpekar att de inte hinner med arbetet samtidigt som resultatet visar att det finns en uppfattning om att det handlar om prioriteringar. Sett till vad som står i Barnets Bästa ska pedagoger inte behöva prioritera arbetet med modellen. Detta då det är förskolechefens ansvar att pedagoger ska få förutsättningar och möjligheter att förbereda och reflekterar i samband med arbetet med nyanlända barn (Göteborgs Stad, 2014). Sett till resultatet anser vi att förskolecheferna brister i sitt uppdrag att uppfylla det som står i modellen. Markström (2008) och Läroplanen (Skolverket, 2016 a) betonar vikten av samtal samt samverkan med vårdnadshavare och Malmström (2006) understryker att det är av betydelse att pedagogerna får tid till vårdnadshavarna. Vidare menar även Barnets Bästa (Göteborgs Stad, 2014) och Läroplanen (Skolverket, 2016 a) att tid ska avsättas för att pedagogerna ska kunna se till det individuella barnet. Genom att sätta detta i kontrast

till pedagogernas uppfattningar ställer vi oss frågande till var tiden ska tas från och hur pedagogerna ska uppfylla de krav som finns. Williams, Sheridan och Pramling Samuelsson (2015) hävdar att de allt större barngrupperna kan hämma ett barns utveckling och lärande då tid för att skapa relationer med pedagoger minskar. En tid som för ett barn är av stor vikt då det behöver få en variation i sitt tänkande och på så sätt få en ökad förståelse för sin och andras omvärld (Pramling Samuelsson & Asplund Carlsson, 2003). Med det i tanken, samt genom att se till resultatet ställer vi oss frågande till hur det individuella barnet påverkas i slutändan om pedagogerna uppfattar att de inte har tid till verksamheten. En verksamhet som enligt Läroplanen (Skolverket, 2016 a) ska ha det individuella barnets utveckling i fokus. Vi ser dilemmat som kan uppstå för pedagoger som vill skapa en verksamhet utformad efter det individuella barnet, samtidigt som tiden från verksamheten tas till andra uppdrag. Frågan vi ställer oss är, tillför Barnets Bästa någon funktion eller blir den en modell som inte går att genomföra på grund av tidsbrist?

6.1.6 Egna reflektioner

Resultatet visar att Barnets Bästa ger pedagogerna de verktyg som de har efterfrågat samt att modellen är behjälplig i att nå en större kännedom om varje individuellt barn. Samtidigt visar resultatet att arbetet med Barnets Bästa är tidskrävande. Tid som i dagsläget tas från de aktuella barngrupperna. Vi reflekterar kring att en arbetsmodell som Barnets Bästa måste fungera i praktiken, annars får innehållet ingen effekt i förskolans verksamhet, oavsett hur välskriven den än må vara. Vi anser att argumentet att ta tid från barngruppen, med syfte att vårdnadshavarna ska ge en tydligare bild av varje individuellt barn, inte hållbart. Resultatet av vår studie, och tyngden i Barnets Bästa, ligger även vid att inte se något barn som ett oskrivet blad. Modellen och pedagogerna menar att varje barn bär på sin historia och det är denna som pedagoger, med hjälp utav frågorna i Barnets Bästa, vill komma åt för att få en tydligare bild av de barn de har framför sig. Efter denna bild skall sedan verksamheten formos. Vi har reflekterat kring om det, i motsats till pedagogernas uppfattning, kan finnas ett värde i att se varje barn som just ett oskrivet blad. Självklart anser vi att varje barn bör ses som kompetent och samtliga pedagoger ska vara medvetna om att varje människa bär på sin historia. Så också barnen. Däremot reflekterar vi över om det kanske det kan ligga något värdefullt i att pedagoger *inte* vet allt som ligger i barnets ryggsäck och familjens historia. Både för att vi anser att varje pedagog ska kunna möta alla barn professionellt, utan att ha tillgång till barnets ryggsäck.

Samt för att vi ser att det kan skapas ett dilemma i vems bild utav barnet pedagogerna får. Vi menar att det är vårdnadshavarnas bild av barnet som blir tydligare, inte en bild som barnet själv skapat och som pedagogerna har tolkat.

Hur behjälplig Barnets Bästa än uppfattas utav pedagogerna så anser vi att det ligger ett dilemma i själva idén kring att kategorisera en viss grupp av människor och anta att samtliga ur den kategorin har erfårit saker som gör att de är i behov av något specifikt. För att återkoppla till studiens inledande del så menar Lunneblad (2013 b) att segregationen ökar markant i Sverige och för att råda bot på det finns inga snabba eller enkla lösningar. Kanske bör vi motarbeta segregationen genom att inkludera *samtliga* barn, oavsett bakgrund, i Sveriges förskolor med ett professionellt förhållningssätt och lägga största fokus i barngrupp, där vi kan se och möta barnen och vad de faktiskt ger uttryck för. Därifrån kan pedagoger sedan, utifrån varje enskilt barn och varje enskilt fall, se till att *alla* barn får den hjälp och det stöd som de har rätt till. Att se varje kompetent barn som egna individer med sin egen historia och så långt det är möjligt låta bli att kategorisera ser vi som en förutsättning om förskolan skall fungera som en språngbräda ut ur ett segregerat samhälle och in i en värld där människors olikheter ses som tillgångar.

6.2 Förslag på fortsatt forskning

I vår studie reflekterade vi över att det fanns tämligen lite forskning kring hur nyanlända barn och familjer i förskolan ska mötas på bästa sätt, då det mesta riktar sig mot skolan. Det är en forskning som vi i vår yrkesroll hoppas kommer att utvecklas ytterligare inom en snar framtid. Vidare önskar vi att vårdnadshavarnas uppfattningar kring Barnets Bästa studeras för att få ett helhetsperspektiv om modellens effekt i förskolans verksamhet.

Referenser

- Beckman, A., 2017. *Projektledare för projektet Barnets Bästa* [Intervju] (2017-02-22).
- Bozarslan, A., 2001. *Möte med mångfald förskolan som arena för integration*. Stockholm: Runa.
- Bunar, N., 2010. *NYANLÄNDA OCH LÄRANDE – en forskningsöversikt om nyanlända elever i den svenska skolan*, Stockholm: Vetenskapsrådet.
- Dahlgren, L. O. & Johansson, K., 2014. Fenomenografi. i: A. Fejes, o.a. red. *Handbok i kvalitativ analys*. Stockholm: Liber, s. 162-175.
- Denscombe, M., 2014. *Forskningshandboken för småskaliga forskningsprojekt inom samhällsvetenskaperna*. Tredje red. Lund: Studentlitteratur.
- Gustafsson, L. H. & Ödquist Drackner, K., 2016. *Möta barn på flykt ENKEL HANDBOK FÖR ALLA*. Stockholm: UNICEF.
- Göteborgs Stad, 2014. *Barnets bästa - för nyanlända barn i förskolan*. Göteborg: Göteborgs Stad i samarbete med Göteborgs universitet, Center för skolutveckling, Enheten för samhällsorientering, Migrationsverket och EU:s flyktingfond.
- Halldén, G., 2007. *Den moderna barndomen och barns vardagsliv*. Stockholm: Carlssons.
- Larsson, S., 2011. *Kvalitativ analys - exemplet fenomenografi*, Linköping: u.n.
- Lunneblad, J., 2013 a. *Den mångkulturella förskolan, motsägelser och möjligheter*. 2 red. Lund: Studentlitteratur.
- Lunneblad, J., 2013 b. Tid till att bli svensk: En studie av mottagandet av nyanlända barn och familjer i den svenska förskolan. *Nordic Early Childhood education research journal*, 6(8), s. 1-14.
- Malmström, C., 2006. *Satsa på barnens vardagsmiljöer - mottagande och introduktion av flyktingbarn och ungdomar*. Växjö: STIFTELSEN Allmänna Barnhuset.
- Mange Holme, I. & Bernt Krohn, S., 2012. *Forskningsmetodik: Om kvalitativa och kvantitativa metoder*. Lund: Studentlitteratur.
- Markström, A.-M., 2008. Förskolans utvecklingssamtal: Ett komplex av aktiviteter i tid och rum. *Educare*, s. 51-67.
- Marton, F., 2015. *Necessary Conditions of Learning*. New York: Taylor & Francis.
- Migrationsverket, 2015. *Allt fler människor söker nu asyl i Sverige*. [Online] Tillgänglig: <http://www.migrationsverket.se/Om-Migrationsverket/Nyhetsarkiv/Nyhetsarkiv-2015/2015-08-25-Allt-fler-manniskor-soker-nu-asyl-i-Sverige.html> [Hämtad 2016-12-11].
- Pramling Samuelsson, I. & Asplund Carlsson, M., 2003. *Det lekande lärande barnet: i en utvecklingspedagogisk teori*. första red. Stockholm: Liber.

- RäddaBarnen, 2016. *Barn på flykt - frågor och svar*. [Online]
Tillgänglig: <https://www.raddabarnen.se/vad-vi-gor/barn-pa-flykt/fragor-och-svar/>
[Hämtad 2016-12-17].
- Skans, A., 2011. *En flerspråkig förskolas didaktik i praktiken*, Malmö: Malmö Högskola.
- Skolinspektionen, 2016. *Barnens lärande i pedagogisk omsorg. Den lilla gruppens möjligheter och begränsningar*, Stockholm: Skolinspektionen.
- Skolverket, 2016 a. *Läroplan för förskolan Lpfö 98; reviderad 2016*. Stockholm: Skolverket.
- Skolverket, 2017 b. *Allmänna råd om måluppfyllelse i förskolan*. Stockholm: Skolverket.
- Socialstyrelsen, 2010. *Interkulturellt socialt arbete*, Stockholm: Socialstyrelsen.
- Stukát, S., 2011. *Att skriva examensarbete*. Lund: Studentlitteratur.
- Unicef, 1989. *Barnkonventionen*. [Online]
Tillgänglig: <https://unicef.se/barnkonventionen/las-texten#full>
[Hämtad 2016-12-11].
- Utbildningsdepartementet, 2010. *Skollag (2010:800) Svensk författningssamling 2010:800*. [Online]
Tillgänglig: http://www.riksdagen.se/sv/dokument-lagar/dokument/svensk-forfattningssamling/skollag-2010800_sfs-2010-800#K3
[Hämtad 2017-02-21].
- Vetenskapsrådet, 2002. *Forskningsetiska principer inom humanistisk-samhällsvetenskaplig forskning*, Stockholm: Vetenskapsrådet.
- Williams, P., Sheridan, S. & Pramling Samuelsson, I., 2015. *Gruppstorlekens betydelse för barns möjligheter att lära och utvecklas i förskolan*, Stockholm: Vetenskapsrådet.
- Vygotskij, L. S., 1995. *Fantasi och kreativitet i barndomen*. Göteborg: Daidalos AB.

Länk till Barnets Bästa inspirationsskrift:

http://centerforskolutveckling.goteborg.se/files/Barnets%20basta%20broschyr_NY.pdf

[Hämtad 2017-02-15]

Länk till Barnets Bästa kartläggningmaterial:

http://centerforskolutveckling.goteborg.se/files/Lararhandledning_kartlaggning_NY.pdf

[Hämtad 2017-02-15]

Bilaga 1. Informantsbrev

Informationsbrev till pedagoger och förskolechef Göteborg 2017-01-20

Hej!

Vi heter Jessica Andersson och Frida Wennerberg. Vi läser nu sista terminen på förskolläraryrket på Högskolan i Kristianstad och ska därmed skriva vårt examensarbete. Vårt syfte är att undersöka hur modellen Barnets Bästa uppfattas av pedagoger som arbetar med modellen i förskolans verksamhet.

Vi har båda arbetat många år inom förskolan och har erfarenheter av att möta barn och familjer från andra kulturer och länder. I vår yrkesroll inser vi vikten av att kunna vara lyhörd, flexibel, skapa trygghet och vara förstående för allas bakgrund och behov. Men hur gör vi när det inte räcker till? Vårt intresse för ämnet väcktes i och med den stora flyktingvåg som kom och fortsätter komma till vårt land.

Vår förhoppning är att Du/Ni vill vara delaktig i en intervju på ca 60 minuter. Vi skickar frågorna med e-mail i god tid innan intervjun.

Deltagandet i vår intervju är helt frivilligt. Du/Ni kan när som helst avbryta ditt deltagande. Under arbetets gång har vår handledare och examinator tillgång till det material vi samlar in. De svar Du/Ni ger i intervjun kommer att behandlas konfidentiellt och det kommer inte att vara möjligt att spåra från vem eller vilken förskola som svaren kommer ifrån. De namn som används i slutversionen kommer att vara fiktiva. Materialet kommer vi att använda i vår C-uppsats, vilken sedan kommer att publiceras i DIVA. Vill Du/Ni sedan ta del av uppsatsen skickar vi självklart den till Dig/Er.

Vänligen lämna vänligen ett besked om deltagande via e-post eller telefon senast 26/1-2017. Har Du/Ni några frågor eller om önskas ytterligare information om intervjun eller undersökningen så hör gärna av Dig/Er till oss.

Tack på förhand.

Med vänliga hälsningar,

Jessica Andersson

Tel: xxxxxxxx

Email: xxxxxxxx

Frida Wennerberg

Tel: xxxxxx

Email:xxxxxxx

Deltagarens underskrift.....

Bilaga 2. Intervjufrågor

Intervjufrågor till pedagoger

Intervjuerna kommer att utföras genom semistrukturerade frågor. Detta innebär att intervjun styrs från det bestämda ämnet där ett antal huvudfrågor är utgångspunkten som kan ställas i den ordning som är passande. Fördelen med intervjumetoden är att den är följsam, en semistrukturerad intervju ger även möjlighet till fördjupande frågor (Mange Holme & Bernt Krohn, 2012).

1. Vilken är er befattning och hur många år har ni arbetat i förskolan verksamhet?
2. Hur länge har ni arbetat med modellen Barnets Bästa?
3. Hur uppfattar ni Barnets Bästa och den tillhörande kartläggningen i arbetet med att ta emot nyanlända barn?
 - När anser ni att Barnets Bästa bör användas?
 - Hur uppfattar ni att modellen Barnets Bästa hjälper er att uppnå strävansmålen i Läroplanen?
 - Uppfattar ni att Barnets Bästa har gjort skillnad i er yrkesroll, i så fall på vilket sätt?
 - Hur uppfattar ni att Barnets Bästa integreras i verksamheten?
 - Hur uppfattar ni att Barnets Bästa hjälper er att samverka med vårdnadshavarna?
 - På vilket sätt uppfattar ni att vårdnadshavarna har en inblick i hur deras barn integreras i verksamheten med hjälp av modellen?
 - Hur uppfattar ni att modellen hålls levande och att arbetet följs upp?
 - Uppfattar ni att ni saknar något i Barnets Bästa? I så fall vad?
 - Är det något i modellen som försvårar eller hindrar er i ert arbete?
 - Är det något ni saknar i ert arbete med att möta nyanlända barn i förskolan?
4. Är det något annat som Du/Ni vill tillägga eller tänker på?

Utveckla och motivera gärna Era svar. Tack för deltagandet i vår intervju.